immer

IO. IACOBI REISKE
ANIMADVERSIONES
AD
SOPHOCLEM.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

MAGNIFICO

ET

AMPLISSIMO

VRBIS LIPSIENSIS

SENATVI

LIBELLVM HVNC

D. D. D.

IO. IACOBVS REISKE.

VIRI ILLVSTRES, MAGNIFICI, AMPLISSIMI CONSVLTISSIMIQVE PATRONI OMNI HONORIS CVLTV PROSEQVENDI.

Brevem hunc libellum ut Vobis inſcriberem fecit cum egregia Veſtra erga bonas literas ornandas voluntas, tum loci, qui locuples ejus teſtis eſt, natalesque huic opellæ dedit, memoria. Bibliothecam ſignifico, quam præſidium ingeniis, decus

urbi,

urbi, documentum virtutis vestræ ad posteros, condidistis, augetis in dies, & publicis usibus permittitis, instructissimam. Sereno velim vultu accipiatis exiguum quamvis testimonium grati animi, quo indultum mihi tot annis tantæ gazæ usum prosequor. Faxit Deus ut Vrbem hanc, qua sapientia & felicitate hactenus rexistis, eadem porro videatis quam diutissime florentem; transmissoque ad posteros librario Vestro thesauro doceatis eos, nulli civitati absque literis bene esse posse. Scribebam Calendis Sept. MDCCLIII.

Fax, quæ Sophoclem, & ſplendida Græciæ
Quondam in favillas nomina tot dabas,
Raptam rogo te quaſſit Orci
Læta malis lacrymisque Alecto,

Spectanda ſæclis perdere geſtiens,
Non deſituris munera Palladis,
Quis Gratiæ & Muſæ Venusque
Ferre ſuas ſtuduere dotes.

Vngues, decoros in tragici gregis
Vultus, Jaccliique in nitidas comas
Secti, exſecrandus vos Alaſtor,
Horrida vos furiavit Ate,

Dignos tonantis fulminibus Jovis,
Et contumaci Cimmeria nive,
Vrſisque cognatis, Hymetto
Atque Helicone procul perire.

Ploro, ingemiſco, rideo, ringor ad
Abſurda ſortis ludibria, Arcadem in
Doctum & Bœotum ſævientis
Atque alios numero carentes,

Dignos Coluthis, & Charitonibus,
Et impudicis mille Stratonibus,
Et victima quacunque vili,
Cara diis capita, expiari.

Sævæ bipennes nubium ubi accolas
Sternunt cupreſſos, ſæcla quid humiles
In nos myricas? quam parabunt
Barbarieis nequiora cladem?

Horres quidem hirtum tu Gepidam & ſtupes,
Divina quem non vox ſapientiæ,
Teſtudo veſanum canora
Non tenet exitiis ruentem.

Cui ridet enſis vulneribus rubens,
Alliſa ſaxis cui capita aſperis
Queſtuique inexſpirans gementi
Vita animum exhilarant ferinum.

Cui

Cui signa festinos remorantia,
Et plena doctorum horrea codicum,
Aedesque regum sumtuosas,
Vrere, spargere, erat triumphus.

At, o puellæ pulle Dioneæ,
Illone tu quid, dic, rogo, mitius?
Offerte pastillis, faceta
Francia quîs thymelas respergit.

Demosthenem, aude proloqui, & Attica
Versas tyrannum febris? & Attico
Socco potentes & cothurno,
Eloquii sapientiæque

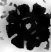
Exempla prima & summa? quibus patrum
Nil vidit ætas par, neque nostra, nec
Prodent nepotes; ossa quorum
Sparsa, levesque velut favillas,

Ingentium olim fragmina corporum,
Pridem, tuo si res studio staret,
Obliviosi regna Ditis
Cyaneamque ratem subissent.

Quæ te novorum lumina fascinant,
Accensa ab arjs sunt veterum. Novi,
Quod luna soli, sunt vetustis.
Hos deme, luridi erunt & illi.

Legem ferebas qui mihi parvulo hanc:
I, disce vulgo dissita & esuri:
O sortis, o vitæ ingeniique
Arbiter & pater alme nostri,

Heroas ævi fac veteris colam,
Fac æmuler, (nam non licet assequi)
Fac in sinu hos gestem, insenescam his
Suavibus immoriarque amicis.

LECTORI ERVDITO
S.

Sophoclis & omnis pæne Græcæ literaturæ amorem primus mihi inſpiravit *Albertus Schultens*, vir laudibus meis major, quem qui plus illis literis, quas orientales appellari conſuetudo vicit, quam Græcis & Latinis valuiſſe exiſtimant, nae illi dotes Viri perſpectas non habent omnes. Cujus quum primum adeſſem ſcholis, Leidæ recens incola, (juvat enim frequenti, quamvis γλυκυπίκρῳ, memoria, vel poſt tertii luſtri decurſum, loca & tempora recolere, quibus haud contemnendam ætatis partem non injucunde egi:) interpretans Vir ſummus, narrationem unam aliquam illarum numero quinquaginta, quas, ab *Haririo*, homine doctiſſimo ſui ſermonis & eloquentiſſimo conditas, Arabes æque, atque nos Tul-

 lium

lium, ſtudioſe lectitant, prælegunt juvenibus, imitantur; quarum exemplum nitide exaratum in Bibliotheca Ampl. Senatus Lipſienſis exſtat; diſputabat de neceſſitate ſtudia literarum elegantiorum cum ſtudiis linguarum orientalium copulandi. Mancas unas abſque alteris eſſe, penes illos quidem, qui oraculorum divinorum Hebræo ſermone conſignatorum intelligentiam & interpretationem profiterentur. Aliis, quos verſare manu ſedula Græcos codices juvaret, tantum prodeſſe ad percipiendos atque reddendos Pindari, Aeſchyli & totius tragici chori, ſublimes ſenſus, contractam cum Arabum magnificentia familiaritatem, quantum ad Arabicos poëtas legendos conferat ſubactum uſu Græcorum & aſſuetum grandibus imaginibus ingenium afferre. Nam ab orientalibus ad Græcos cum literarum, tum ſentiendi & enuntiandi quoque formas tranſmigraſſe, quarum reliquis longo temporis tractu obſcuratis & peregrinitate confuſis, inſignes ſuperare notas in tragicis & dithyrambicis. Quam ipſam ſententiam nuper in hac Acad. Celeb. *Erneſtius* edita proluſione *de veſtigiis linguæ Hebraicæ in lingua Græca* demonſtratam dedit. Mitto reliqua, quibus *Schultenſius* connubium utriuſque

que

que literaturæ præſenti coronæ, in qua mecum *Valckenarius*, & *Kocherus*, ambo doctiſſimi & clariſſimi Profeſſores, Franequeræ illæ, hic Bernas in patria, aderant, laudabat & commendabat. Id unum addam, præclaro Viro me notitiam Pindari, Aeſchyli, Sophoclis, Euripidæ, quorum vix nomina tum temporis tenebam, debere. Tollebat Aeſchylum & Pindarum, ut ab orientalium, quam ipſe appellabat, ſublimitate & magnificentia proximos; (veteres Aſiatici tumoris nota inurebant:) at tam alte eos in nubes evehi, ut paucos affirmaret fore, qui valerent ſcandentes oculis atque curſu conſequi. Non contemnendam, neque vilem eſſe Euripidæ humilitatem, quamvis Sophoclis cothurno minorem. Sophoclem autem, medium inter iſtam ſobrietatem & illas debacchationes, ita præſtare collegis ambobus, ut, eum qui percalleret, pronunciaret illi eſſe, unde non mediocriter de ſuis profectibus exiſtimaret, & firmas ad omne literarum genus anſas. Senſi mihi ea oratione igniculos ad captandam eam palmam injectos, neque ante quievi, quam illos, quos iterum jam atque iterum laudavi, præter Pindarum, omnes deguſtaſſem. Et Aeſchylum quidem, poſtquam ſalutavi, ex-

a 2 plo-

ploratoque ejus ingenio constitit, illi cum meis moribus haud convenire, missum hominem feci. Verba non venor, fumos fugio, qui, ni urant, tenebras certe suffundunt. At cum Sophocle & Euripida cohabitare ab eo inde tempore, & in votis habere cœpi, ut mihi contingeret opportunitas bene de nobilissimo pari merendi; quorum neutrum in manus sumo, quin orationis illius Schultensianæ meminerim. At vos quidem, sancti manes, idem forte, qui olim Achilleos ad Trojanum omne nomen, sensus ferit, succensentes silentium vestrum inimica comitate turbari. Quæ vero tandemcunque inter nos scæva intercessere, quæ non intercessisse, quam fastis eximi, mallem, non tamen ita mei sum oblitus officii, neque tam minutus animi & irarum tenax, aut in mutum loquax & protervus, ut convitiis grassando animum expleam, ut debitas, homini profecto, a quo humani nihil abesset, at præclaro tamen homini laudes aut negem, aut, ubi vel absque invidia non promere liceret, premam. Ego vero id celare nolo, quo tempore Leidam appellebam, Græcam literaturam, ni Schultensium invenisset conciliatorem & vindicem, parum abfuisse quin per reliquos frigeret,

Leidæ

Leidæ igitur, eo, quo dixi, ſuaſore & tempore, dudum ante, quam ad Petronii edendi curam vocarer, quod illi dictum velim, qui de illa mea editione in Actis Eruditorum pro inſigni ſuo celebratiſſimoque naſo & ſapientia incredibili ita judicavit, ut videatur præter ſe magiſtrumque ſuum Græce & Latine doctum hominem eſſe neminem exiſtimaſſe, tum igitur, inquam, conſueſcere Sophocli & Euripidæ cœpi, quorum hic quidem propediem, numine propitio, τὰ τροφεῖα nanciſcetur. Eſt enim Euripides ille, qui primus de rebus humanis me recte & vulgo diverſe & non humiliter ſentire docuit, animumque præceptis ſapientiæ inſtruxit. Quapropter eum tanti facio, ut, tametſi Sophocle multis modis inferiorem probe norim, ab eaque re diſſimulanda tantum abſim, ut, ſi qui ſint, qui amorem poetæ meum ex accuſationibus graviſſimis metiantur, quibus eum paſſim oneravi & tantum non obrui, verendum ſit, ne illis Euripidam flocci non facere videar: tamen, ſi alterutrius optandi neceſſitatem nulla ratione poſſem detrectare, pedeſtrem & ſaxeum mihi aliquando dictum poetam non dubitarem vel Sophoclis jactura, at quanti, quam mihi cari capitis, redimere. Ad Sophoclem

clem autem ut hoc tempore animum adverterem, quo id a me minime exſpectetur, caſus effecit. Nam olim quidem, quum, qua liberet, liberum erat in hortos Muſarum exſpatiari, vix ibat annus, quin aut hujus aut illius tragici, aut amborum, aut particulas, aut omnes reliquias legendo exſequerer. Ex quo autem edendorum, Abilfedæ primi, tum Conſtantini Porphyrogenneti, geminum onus humeris ſuſcepi, (hujus quidem auſpicatiore omine, Arabis autem, juſſu librarii Batavi, qui ubi perfectum a me opus intellexit, me deſeruit, ſciat ipſe qua fide) luſtro integro, & quod excurrit, longe mihi fuere Muſæ Atticæ. Amandandæ illæ in angulum erant, e cujus tenebris & pulvere eas protrahere citius, quam tertio ferme abhinc menſe, non licuit, quando commentarios in Conſtantinum opinione citius, quod propitio numini gratus debeo & in acceptis refero, detextos habui, opus cum natura ſua tædii plenum & arduum, tum mihi tanto impeditius, quod in non ſperantem & imparatum ſubito, velut e præcipiti ſcopulus, devolutum fuiſſet. Sic igitur ægre & dubio eventu tandem amolitus grave onus, nihil habui antiquius, quam ut contractas ab ævi medii barbarie,

rie, quicum mihi lactandum fuerat, ſordes abſtergerem, & exhauſtas continuo labore corporis animique vires cupito & conſueto pabulo reficerem. Fieri nequit, ut carcere emiſſus, ut qui cum bona valetudine poſt diuturni morbi tædia in gratiam redit, de libertate recuperata, de ſuperato periculo tantopere ſibi gratuletur & gaudeat, aut idem ſentiat, quod a Conſtantino abſolutus ſenſi. Tunc enim reſpiravi, & excuſſi veternum & vivere denuo cœpi, & immerſi me pronus in veterum Græcorum lectionem, e qua voluptatem, præfiſcine dixerim, exſpectatione longe majorem percepi, guſtatu longa abſtinentia exacuto. Succurrebat tum temporis memoria codicis manu exarati, quem Bibliotheca Ampl. Senatus Lipſienſis tenet. Cujus uſum roganti mihi conceſſit, qua eſt erga me & literarum amantes omnes eximia indulgentia illuſtris *Maſcovius*, in quo Viro doctrinarum, an humanitatis, an dignitatum denique ſplendorem copiamque magis ſuſpiciam prædicemque neſcio. Hic igitur eſt ille Codex, quem hoc opuſculum *Lipſienſem* appellat.

Chartaceus eſt, non admodum antiquus, notæ non infimæ. Tenet Theo-

 criti

criti octo prima Idyllia cum scholiis, tum Hesiodi opera & dies item cum scholiis non pœnitendis, & a Tzetzæ opere diversis, & denique tres primas Sophoclis fabulas, cum scholiis pariter, illis, quæ *Thomas Johnson* ad Ajacem & Electram primus edidit, geminis germanis. Habebam A. 1741. Leidæ penes me ab optimo *Dorvillio* commodo datum similem Codicem, qui etiam Sophoclis fabularum illud idem, quod modo dicebam, par, Hesiodi non memini quid, & Aristophanis Plutum & Nubes tenebat, unde *Hemsterhusius*, præclarum & venerabile nomen, scholia primus illi ejus fabulæ, *Pluti* puta, editioni, quæ ipsi debetur, addidit. Nisi memoria fallit, (& mirer profecto ni falleret, tamdiu Belgii exulem) fuit eadem manus, quæ Dorvillianum & Lipsiensem hunc exaravit. Forma enim literarum in utroque conspicitur eadem, si memoria recta subjicit. Caret quidem ævi nota Codex Lipsiensis; at, si dextre conjicio, ad Sæculum XV. adolescens pertinet. Nam in Dorvilliano notam Anni 1430 reperiit *Hemsterhusius*. v. præfation. p. XIV. Lectiones mihi præstitit Codex Lipsiensis, quales a talibus eaque ætate exspectari fas est, cum multis malis, haud paucas probas,

bas, quæ operæ pretium facerent; ut specimina per hoc opusculum sparsa fidem facient; quamvis diffiteri non debeam multas earum a *Thomo Johnsono* etiam in Codicibus Anglicanis observatas & sub finem suæ editionis propositas fuisse.

Versanti ergo Sophoclis exaratum manu Codicem & cum editis comparanti, fieri nequibat, quin sub manu nascerentur de locis bene multis pristinæ integritati restituendis conjecturæ. Quas dum ad veteres, olim in adversaria conjectas exigo, deprehendi verum esse, quod Flaccus monuit, scripta, quæ quidem perfecta & duratura habere velis, nonum in annum debere intus posita contineri, neque nisi multa die & multa litura perfici. Recta mones, Flacce. Dudum enim scripta & seposita ubi resumas in manus, & lustres velut non tua, deleta omni vetere memoria, illoque, quo erga nostra quisque ferimur, affectu exstincto, multa pro tuis non agnosces, improbabis, expunges, pro quibus olim, tanquam pro aris & focis, pugnasses; sævus stylus teque lectoribusque indigna confodiet, neque nisi vita dignis parcet; occurrent alia, olim fugitantia, quæ, qui fieri potuerit, ut tum non observares, mireris, neque exputes;

ut brevis sim, nova prorsus crescet commentationi facies, judicio annis firmato. Quod ipsum in his Sophocleis mihi contigit. Nam vetustas illas schedas retractans, mirabar, quam parum tum temporis vidissem, quam prave sæpe conjecissem, quantulum ea omnia qualiacunque ad intelligendum & emendandum poetam conferrent. Minus mirabar, qui factum esset, ut tot affectos locos dissimularent, relinquerent certe intactos, viri apprime docti & gnavi. Laudem enim illam quis est qui *Henrico Stephano* & *Guilelmo Cantero* deroget? quorum in Tragicos Græcos merita, quantum ardeo æquare, tantum despero id unquam consecuturum me esse. Sed videntur viri docti, quotquot libros Græcos & Latinos primi aut secundi in lucem ediderunt, in eodem mecum pistrino desudasse. Creat vastus suscepti operis ambitus & agendorum notandorumque copia obruens tædium, & conjicit in trepidationem distrahitque ad diversa & animi nervos remittit. Nam qui laudatos duo viros iisque similes haud pares fuisse iis inveniendis, in quibus nos nobis tantopere placemus, nae ille sibique illisque grandem facit injuriam, ultra illos modulumque suum sese arrigens, absque

quorum

quorum laboribus, doctrina & exemplis, quæ, quanta sint, ignorat, eo, quo pervenit, non evasisset. Inhumanus est & literata civitate exigendus, qui tantos ac tales irreventer habet, & livore atque contumeliis adspergit. Qui modicum, aut, ut rectius dicam, perexiguum usum librorum Græcorum calamo exaratorum habui, probe tamen didici teneoque, tam immani & prodigiosa eos mendarum colluvie scatere, tam esse implicite, distorte, obscure, inscienter exaratos, ut quos sua sors ordoque temporum ad expurgandas illas mendas, velut ad metalla, damnaverit, æquum & humanum sit eos opera sua rudiuscule defungi, contentos maxima scoriarum parte aurum suum liberasse.

Ab *Henrico Stephano* & *Guilelmo Cantero*, hoc est ab A. 1579. inde ad nostram ætatem, ducentis propemodum annis, nemo fuit, quem, possis in ornando Sophocle operæ precium fecisse dicere. Recoxit quidem *Paulus Stephanus* A. 1604. Genevæ paternam editionem; sed ea supinitate, eaque paterni exempli dissimilitudine, ut in ea neque curam exigendorum sphalmatum typographicorum, quæ patri, quotquot curaret libros edendos, sapienti quidem,

dem, prima & præcipua erat, eodem, atque pater, loco haberet; & tam segnis atque inertis daret exemplum, quam gnavi & docti pater dederat, nullum edens librum, suis animadversionibus non dotatum, totamque pæne vitam lituris exarandis & extemporalibus commentationibus scriptitandis consumens, quas mox in typographeum mitteret excudendas. Paulus e contrario Sophocli de suo nihil addidit, præter trium quatuorve versuum perobscuram & inficetam præfatiunculam. Ne id commemoremus, nam leve est, per Paulum defecisse gentile decus, Stephanis mundarum chartarum, nitidorumque typorum & monstrandæ in excudendo magnificentiæ atque liberalis ingenii studio comparatum. Excusari hoc quoque, & pietati imputari potest, Paulum maluisse patris editionem, quam Canteri reddere, tametsi omnium, quotquot vidimus, emendatissimam. Hoc porro sæculo ineunte fuit in Anglia *Thomas Johnson*, qui Sophoclis Ajacem & Electram A. 1705. & triennio post Antigonam atque Trachinias, specioso profecto cultu, neque nullo prorsus operæ pretio ederet. Nam præter chartarum & typorum illecebras, a se collectas ille V. D. dedit ex anti-

antiquis editionibus & codicibus Anglicanis manu exaratis varias lectiones, e quibus Sophoclis cum lector, tum editor, haud parum proficiat. Additæ ab eodem notulæ quanti faciendæ ſint, melius me dixerit, qui ſub examen vocaverit; quod facere mihi neque libuit, neque vacavit. Quæ *Richardus Dawes* in Miſcellaneis Criticis ad Sophoclem attulit, qualia ſint, dicere nunc non habeo, quod eo temporis ſpatio, quum libri copia eſſet, fuit autem illud exiguum, ea illinc excerpere non curaverim. Memini tamen adhuc ex uſu libri, & e judicio, quod de illo in Actis Eruditorum A. 1751. tuli, auctorem ejus, hominem acuti, & ſæpe felicis ingenii eſſe, verſatumque in poetis Græcis, ut dubium non ſit, ab eo ad Sophoclem haud parum commodi acceſſiſſe. At ex profeſſo tamen poetam non tractavit, ſed, ut libuit, locos ejus quosdam delectos eosque forte non admodum multos expoſuit; de quo viderint penes quos liber eſt his in oris inventu rarior.

Hortandus igitur Tu mihi es, *Valkenari* doctiſſime, ut, quod olim conceptum excutere deinceps tam levi de cauſſa non debueras, conſilium edendi Sophoclis reſumas, eique operi, cui Tu, ſi quis alius,

par

par es, alacriter Te accingas: Mendacem & claudicantem famam, quæ Teque nosque ludi fecit, e Germaniæ septentrione coorta, miror tantum in Te valuisse, ut a præclara destinatione Te detraheret. Fac esse, penes quem multi sint Sophoclis libri antiqui, calamoque formisque metallicis exarati, aut e multis enotatæ variæ lectiones, aut doctorum hominum ad Tragicum observationes ineditæ; quæ quam sint utilia instrumenta, quam splendida supellex, inepti esset, optime Te gnarum docere velle. At usum sui nullum præstant uti non callentibus, dignumque & idoneum editorem sola non efficiunt; ingenium sagax, judicium acre, Græcæ linguæ perfectam peritiam, usum veterum poetarum, Homeri, tragicorumque multenni consuetudine acquisitum, mire acuunt, & adjuvant, non creant, non, ut novæ nuptæ dotem, afferunt. Quod si facerent, aut summi, aut nihili fierent, vel Midæ soboli obnoxia. At non faciunt, neque valent. Unde enim nobis tot exempla eorum, qui chartaceis ejusmodi opibus abunde instructi usum & pretium earum ignorant? Ea nimirum solet esse, quod sæpe observavi, fortunæ æquitas dicamne, an iniquitas in dispensandis suis bonis, ut,

qui

qui eam indulgentem, largam, prodigam, habuerint, iidem duram, parcam, iratam experiantur Minervam. Parum dico si domesticas Criticorum opes illis adscititiis futuro cujusque veteris libri editori non minus dico necessarias. Non satisfacio mihi, nisi illud opum atque præsidiorum genus huic multis modis præferam. Utroque Tu polles, Valckenari. Quis enim Te non novit, pullum *Hemsterhusii*, Græcæ literaturæ regnum hac ætate tenentis? Quem fugit Homerum Te imbibisse, cujus imitatione Sophoclem crevisse, H. Stephanus singulari libello demonstravit? Totum veterum poetarum gregem ita Te contubernales habere, ut eos, tanquam digitos Tuos, calleas, Te Hesychium totum devorasse, Te grammaticorum Græcorum perreptasse & everrisse cubilia, Te valere judicii robore, animi constantia, & laborum patientia incredibili, quis dubitat, qui Te quidem norit? Absque quibus adminiculis, qui Sophoclem edendum capessit, frustra est, ideo quod, quam arduam in provinciam invadat, quam impar, haud intelligit. Tibi vero quæ adesse dixi omnia, non tam ego dico, quam Ammonius Tuus, & utrumque opusculum, quo Fulvium Ursinum nuper

ornasti,

ornasti, ne alia commemorem. Leidensem illam bibliothecam libris cum manu exaratis, tum impressis, quos doctæ manus illustrarunt, divitem, vidi ipsemet quam sedulo defloraveris. Monstrasti mihi, ni fallor, exemplum Sophoclis, quod summus *Josephus Scaliger*, quem Tu ceu divinum hominem admiraris, manu sua, emendationibus & obelis illustravit atque distinxit, in eadem tot donariis splendida bibliotheca dedicatum. Ab excessu meo e Belgio Te semel adhuc facto Leidam trajectu ex illo fonte sitim restinxisse accepi. Adest Tibi quoque oraculum spectatæ fidei, Hemsterhusius. J ergo assere firmaque patriæ Tuæ & vicinis Batavis laudem diuturno humaniorum literarum studio partam, ad quod nos cæteræ nationes frigere credimur. Depone metum ab illis, quos rei in aliis similibus male gestæ conscientia, si sapiant, ab ausibus temerariis absterrebit. Non deesto virtuti Tuæ, quæ scenam illustrem flagitat, non precibus & adhortationibus meis, æquissimis, puto, & honestissimis. Ego quidem, Tibi ut prosperi cum valetudine successus contingant, merito & lubens opto.

Sed in viam revertor, & hoc ipso de meo instituto quæ monenda supersunt ad-

adjungo. Editis aliquot animadverſionum mearum ad Græcos auctores ſpeciminibus jam conſtare exiſtimo, qualem ea me in re gerere ſoleam, ut ſuffecerit ad adumbrandam hujus opuſculi indolem dixiſſe, ab exemplo me meo non deſciviſſe; quod quare optaverim, quum expoſuerim alibi, non opus eſt hoc loco repetere. Studeo equidem lectoribus & editoribus futuris librorum Græcorum prodeſſe. Quæ mea laudabilis voluntas ſatis, credo, valebit eo, ut tædium, quod ab harum notularum macie abeſſe non poſſe ſentio, minuat. Erunt qui meam circa notandos pravos commatum & punctorum poſitus ſedulitatem ut minutam & inutilem traducant. Quos confido ſibi parſuros mihique eſſe, ſi quantum momenti hæc, quantumvis minuta videantur, in utramque partem habeant, quantaque, ſeu luce, ſeu caligine, lectores veterum librorum recte ſecusve conſtituta circumfundant, intelligerent. Non dedecorat profeſſionem hanc meam ſtudium, quod, quia neceſſarium eſt, utile procul dubio etiam eſt, & exemplis ſummorum hominum honeſtum. Circa numeros verſuum haud parum laboratur ab iis, qui poetæ noſtri

dictiones laudant, editionibus plerisque nullos, aliis vehementer discrepantes exhibentibus. Ad illum ordinem pertinet Canteriana, typis Plantini Antverpiæ A. 1579. forma minima excusa. Quæ si numeris non caruisset, suffecisset nobis sola. Est enim omnium emendatissima. Cito igitur numeros in Ajace quidem & Electra & Antigona atque Trachiniis, editionis Oxoniensis a Th. Johnsono ineunte hoc sæculo curatæ, in reliquis editionis Genevensis ex officina Pauli Stephani; quamvis forte suffecisset uni huic adhærescere, a qua Johnsoniana discrepare deprehensa mihi non fuit. Mendas a Cantero aut jam expunctas, quamvis a Stephano recoctas, aut notatas & conjecturis correctas, tametsi easdem in conjecturas ipsemet, ut fit, incidissem, nolui tamen iterare, ne illas quidem velut e tumulo protrahere, in has autem, non absque invidia & suspicione cupiditatis, invadere, tanquam in agrum alienum, quibusdam viderer. Judicium de singulis Canteri, aliorumve conjecturis ferre cavi prudens. Fuisset enim arrogans, erat quidem profecto nimium, & a forma hujus opusculi alienum; quod conjecturas in poetam promittit, non ea, quæ editoris sunt. Probis aliorum inventis, vel tacitus, subscribo, ut par est, omnemque inventionis laudem, in cujus partem venire licebat, primis auctoribus lubenter transscribo. E contrario non erit intelligens rerum, qui prava, non admonitus, ultro non deprehendat. Recentiorum Criticorum, in quibus summos Viros, *Wesselingium, Dorvillium & Valckenarium*, item,

item *Richardum Dawesium* nominare sufficit, observationes ad Sophoclem, in Probabilibus, in animadversionibus ad Charitonem & Ammonium, in Miscellaneis Criticis denique, aut veterum illas per Facem Criticam Gruteri sparsas, indagare, afferre, examinare, neque licuit per negotia, neque libuit, repudiavit etiam ratio hujus libelli, denique copia quorundam, ut *Dawesii*, quod supra dicere memini, non fuit. Inspersi tamen uno alterove loco si quid memoria a lectione Verosimilium *Jo. Piersoni*, juvenis pereruditi, recens suggereret. Henrici Stephani notas ad Sophoclem inspexi aliquoties, non continue. Quo fieri facile potuit, ut praelibatas doctissimo typographo conjecturas in meis reposuerim nescius. Quod si forte contigerit, contigisse autem oppido raro spondere ausim, deprecor plagii invidiam, a quo crimine longissime absum & abhorreo. Ut alii facile fidem adhibeo, asseveranti eandem mecum in sententiam incidisse, non enim unius peculium est veritas, ita non existimo fore quemquam tam aut ignarum humanorum casuum, aut iniquum, ut aut nesciat, aut dubitet saepe contingere, ut idem argumentum tractantes non tam ingenii quadam aut consensione aut felicitate, quam ipsius rei ductu deferantur. *Saepe fossores metallorum diversis meatibus cuniculos cogunt.*

At non aeque faciles habebit, praevideo, mea in leges prosodiae Graecae peccandi audacia. In ea enim sum opinione, quam pauci erunt qui pravam non appellent, veteres poetas illarum

dictiones laudant, editionibus plerisque nullos, aliis vehementer discrepantes exhibentibus. Ad illum ordinem pertinet Canteriana, typis Plantini Antverpiæ A. 1579. forma minima excusa. Quæ si numeris non caruisset, suffecisset nobis sola. Est enim omnium emendatissima. Cito igitur numeros in Ajace quidem & Electra & Antigona atque Trachiniis, editionis Oxoniensis a Th. Johnsono ineunte hoc sæculo curatæ, in reliquis editionis Genevensis ex officina Pauli Stephani; quamvis forte suffecisset uni huic adhærescere, a qua Johnsoniana discrepare deprehensa mihi non fuit. Mendas a Cantero aut jam expunctas, quamvis a Stephano recoctas, aut notatas & conjecturis correctas, tametsi easdem in conjecturas ipsemet, ut fit, incidissem, nolui tamen iterare, ne illas quidem velut e tumulo protrahere, in has autem, non absque invidia & suspicione cupiditatis, invadere, tanquam in agrum alienum, quibusdam viderer. Judicium de singulis Canteri, aliorumve conjecturis ferre cavi prudens. Fuisset enim arrogans, erat quidem profecto nimium, & a forma hujus opusculi alienum; quod conjecturas in poetam promittit, non ea, quæ editoris sunt. Probis aliorum inventis, vel tacitus, subscribo, ut par est, omnemque inventionis laudem, in cujus partem venire licebat, primis auctoribus lubenter transscribo. E contrario non erit intelligens rerum, qui prava, non admonitus, ultro non deprehendat. Recentiorum Criticorum, in quibus summos Viros, *Wesselingium, Dorvillium* & *Valckenarium*,

item

item *Richardum Dawesium* nominare sufficit, observationes ad Sophoclem, in Probabilibus, in animadversionibus ad Charitonem & Ammonium, in Miscellaneis Criticis denique, aut veterum illas per Facem Criticam Gruteri sparsas, indagare, afferre, examinare, neque licuit per negotia, neque libuit, repudiavit etiam ratio hujus libelli, denique copia quorundam, ut *Dawesii*, quod supra dicere memini, non fuit. Inspersi tamen uno alterove loco si quid memoria a lectione Verosimilium *Jo. Piersoni*, juvenis pereruditi, recens suggereret. Henrici Stephani notas ad Sophoclem inspexi aliquoties, non continue. Quo fieri facile potuit, ut prælibatas doctissimo typographo conjecturas in meis reposuerim nescius. Quod si forte contigerit, contigisse autem oppido raro spondere ausim, deprecor plagii invidiam, a quo crimine longissime absum & abhorreo. Ut alii facile fidem adhibeo, asseveranti eandem mecum in sententiam incidisse, non enim unius peculium est veritas, ita non existimo fore quemquam tam aut ignarum humanorum casuum, aut iniquum, ut aut nesciat, aut dubitet sæpe contingere, ut idem argumentum tractantes non tam ingenii quadam aut consensione aut felicitate, quam ipsius rei ductu deferantur. Sæpe fossores metallorum diversis meatibus cuniculos cogunt.

At non æque faciles habebit, prævideo, mea in leges prosodiæ Græcæ peccandi audacia. In ea enim sum opinione, quam pauci erunt qui pravam non appellent, veteres poetas illa-

rum legum & ignoravisse partem maximam, & tanti non fecisse, ut vim sermoni suo elegantibusque, quas animo concepissent, sententiis mallent, quam syllabarum modulis facere, quos otiosi grammatici, multo tempore post, corrupta jam & facundia, & aure, & ingeniis Græcis, sublegerunt e poetis, & nobis nimium credulis, eodem prorsus modo, atque Rabbini grammaticam suam hebraicam, eamque ejus præcipue partem, quæ accentuatio appellatur, obtrusere runt. Sapientiores illi erant divini homines, quam ut prægravi & intolerabili jugo cervices submitterent, quod non fecissent nisi superstitiosi. Rei suadet natura, & suadet exemplum dialectorum, quæ hodie Europæum hunc terrarum orbem obtinent, illos veteres rhythmo & aurium judicio fuisse usos, illam autem, quam commenti sunt recentiores μετρονύφωνες, syllabarum mensuram, tam nullo habuisse in loco, ut modo corriperent, modo producerent, easdem syllabas, ut res præsens exigeret, modulo illis non inhærente ex natura sua, sed per pronunciationem vario accedente. Non hæc est animi lubido ad nova confingenda & rixas ciendas proni; sed quo magis tero Græcos poetas, eo magis ineptias contemnere & ridere disco, crescente in dies numero exemplorum, quæ poetas jure suo usos fuisse & grammaticastros cum regulis suis prosaicis multum plorare jussisse, clare clamant, quæ exempla tot & tanta sunt, ut quantacunque libidine in extergendis & obscurandis iis grassentur, ingenium tamen eos digitique citius, quam hæ, quas crepant, aut licentiæ

poe-

poeticæ, aut corruptelæ librariorum, defecturæ sint. Compares veteres poetarum, præsertim tragicorum, editiones cum recentioribus, & miraberis atque stupebis, præcipue in choris, multo majorem, qua usi sunt nasuti editores a nostra ætate propiores, vana persuasione freti, licentiam atque temeritatem, quam est illa scilicet mea, qua veteres poetas a servitute in libertatem pristinam assertum eo. Bone deus, quæ illi non ausi sunt attrectare, invertere, discerpere, purissima, & aptissima quæque, non alia de caussa, quam quod a pertica sua abirent. Quæ quotus est quisque hodie, qui non probet, qui non laudet facinora? Vix ausim vel unius meæ caussæ suffragium spondere. Tam alte inhærent a magistrorum auctoritate animis infixæ pravæ persuasiones, ut malimus locis auctorum integerrimis vim inferre, quam vanitatem somniorum grammaticalium agnoscere. Nemo non erit *Dorvillio* similis, cujus Viri Vannum Criticam qui legerit, is norit hominem fuisse totum Hephæstione & Græca prosodia differtum, &, si quem castigandum sibi sumsisset, linguæ haud sane temperantissimum. Huic Viro quum aliquando meas quasdam in hunc ipsum Sophoclem conjecturas judicatum exhiberem, quæ ipsi majestatem ejus regni, in quo ætate sua facile principatum tenebat, lædere videbantur, memini, quam supercilioso fastidio eas abjecerit, quam acerba convitia mihi, appendici familiæ nempe, coram, & per literas, quas servo, ingesserit. Neque me fugit, quali me procellæ objectum eam. Sed silentio excipere omnia illa

tela animo sedet, quæ in me ob Græcæ prosodiæ seu inscitiam seu negligentiam torquebuntur. Illos interea Criticorum, qui æqui hac quidem in re fuerint, si qui fuerint, rogatos cupio, velint, hac de prosodia Græca controversia velut nondum judicata, in aliud tempus seposita, & accusationibus, quibus meæ conjecturæ hoc ex titulo erunt onerandæ, tantisper repudiatis, ipsa illarum conjecturarum ea momenta ponderare, quibus vulgatas lectiones, mea quidem sententia, vincunt. Solet philosophis hoc indulgeri, ut in rerum obscuris caussis indagandis æque dubias sententias in medio ponant. Quæ si satisfaciunt modis aut omnibus, aut plurimis certe, neque est, quod manifesto pugnet, nemo intercedit, quo minus illæ sententiæ pro veris, aut a veritate proximis habeantur. Quod si ergo pariter illæ, quas propono, conjecturæ & sermonis Græci indoli, & menti auctoris aptiores sunt, multoque plus cum lucis, tum decoris & nobilitatis conciliant, quam vulgares lectiones, duræ, solœcæ, incongruæ, humiles, caliginosæ, aliis omnibus, præterquam metri, rationibus ineptæ; si non magis commoda, quam necessaria, transpositione versuum in choris, tormentis illis, per quæ novi prosodistæ cogunt veteres poetas liberum spiritum præcipitare, membra poetarum, ab istis commentitii metri violentiis misere luxata & discerpta, nativum in ordinem eumque verborum & sententiarum nexum repono, absque quo sanus nullus extundi sensus valet, cujus rei nunc tantummodo documentum unum ex Euripidæ Troadibus v. 814. & 815. & Bacchis

v. 144.

v. 144. & sequentes allegabo, quos nuper in Actis Eruditorum restitui: plura paulo post in integris ad eundem poetam notis, favente numine, daturus: iniquusne ero, flagitans meas suasiones tantisper admitti, donec fundamentum, quo illæ nituntur, eversum fuerit, & prosodiæ Græcæ, qualem a Grammaticis traditam accepimus, integra sua constiterit auctoritas? Verum tam valet & stringit & firmum perstat hoc, quod modo attuli, e choris petitum argumentum, ut non videam, quibus machinis convelli queat. Nam si sana ratio nonnunquam in choris versus quasdam transponi, jubet, idque faciendum esse ex eo liquido apparet, quod vulgatæ lectionis turbata, impedita, clauda non tantum non intelligi atque defendi, sed ne dissimulari quidem & incrustari ullo modo possunt: consequitur veteres alio versus ordine effudisse, non eo, in quem subtiles prosodistæ ipsorum choros conciderunt. Periit igitur & nulla est tanto recentiorum acumine & labore excogitata, tamque affabre structa stropharum & antistropharum series, ut versus versui, pes pedi, modulis exactissimis respondeant. Quo fit, ut, si quid forte hiare aut non congruere deprehendatur, mire trepidetur a pusilli animi hominibus, nemoque sit tam profanus, ut sacræ hujus catenæ vel unum movere aut eximere annulum audeat. Proh deum hominumque fidem, quæ miseria! Sed hoc non hujus loci est peragere. Sufficiant, quæ dixi, ad declarandam hac de re meam sententiam, & semel mihi dicta sunto, (neque enim volupe est, aut unquam erit, iterare) adversus eos, qui legis pediæ reum me agent, eoque

eoque prætextu partem mearum conjecturarum vexabunt. Revereatur, per me licet, tribunal prosodicum quisquis censeat; mihi autem liceat velim jure meo uti, istique tyrannidi nihil in me juris permittere. Sequantur exemplum illi, quibus ad deprehendendas in vetustis poetis exigendasque mendas, quæ temporum lapsu & librariorum inscitia irrepsere, satis ingenium, animusque & manus valent, ut fragili illo metrico bacillo, quo non nisi effœta ingenia fulciantur, opus non habeant. Audeant liberaliter sapere illi, qui humiles, enerves, & angustas sententias, illiberalesque & sordidas & contortas dictiones, quas unum puerile metrorum artificium sustinet, e tragicis poetis deletas, grandesque & robustas, & lectore quovis bene nato, ipsisque tantis nominibus dignos, sermones redditos ipsis mecum volent.

Ad

AD
SOPHOCLIS AIACEM.

51 Δυσφόρους accipio pro παραφόρους & γνώμας pro speciebus visui & menti spectatum oblatis. Agnitiones pro rebus quæ agnoscuntur.

55 φόνον) f. φύλον aut γόνον.

58 ὅτε δ' ἄλλοτ' ἄλλαν.

97 aut ὤχμασας *attulisti* malim, quod etiam Scaligeri versio suadet *molitus manum es*, aut ᾔμαξας *cruentasti*. 119 ἦ (pro ἦν).

153 τοῖς σοῖς ἄχεσ' (i. e. ἄχεσιν) ἐγκαθυβρίζων.

154 ψόγον (pro ψυχῶν)

163 ταύτας γνώμας προβιβάσκειν *eo usque sapientiæ promovere, adigere.*

176 ἀκαρπώτου.

179 pro ἤ τιν' leg. σοί τιν'.

185 τὸ σὸν (id est τό γε σὸν μέρος) quantum quidem in te fuerit, tua sponte.

192 ὄμμ' ἔχων) aut ἐμμένων, aut συμμένων, eodem sensu.

199 πάντ' ἀγκαγχαζόντων, id est πάντα ἀνακαγχαζόντων, scilicet βαρυάλγητα, quæ gravi cum dolore feruntur.

202 γενεὰ in vocativo.

205 ὁπλοκράτης *scutiger*, aut potius πωλο-κράτης *equorum domitor.*

212 στέρξασαν ἔχει. Nam coactus στέργει, vel invitus amplectitur conditionem obtrusam, ut fœmina bello capta στέργει λέχος δορυάλωτον, non vir sponte sua thori sociam sibi sumens.

224 τὰν μέγα τῶν Δαναῶν. *quæ vehementer a Danais celebratur.*

226 ὁ μιγὰς μῦθος *miscellæ turbæ sermo* in majus effert & latius diffundit.

245 τιν est absque apostropho scribendum. Est enim integra vox, idem notans atque σοὶ *tibi. Tempus tibi nunc est.*

297 ταύροις *una cum tauris.*

304 f. ὅσην οἱ αὐτῶν ὕβρεις ἐκτίσαι τίσιν *& quantas pœnas sibi dederint ipsorum injuriæ.*

309 ἕζετο, κἀῤῥνειοῦ φόνου (id est καὶ ἀρνειοῦ φόνου) κόμην, ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν, φύρει, *& inquinat comam cruore ovillo, unguibus mordicus correptam.*

313 φαναίμην leg. Nam quod editum est, φανείην, hunc non quadrat, optativ. nempe aor. 2 passivi.

317 ὁ δ' οὐ μὲν ἐξῴμωξεν.

326 ἐσθ' ἡμᾶς τι δρασείων.

329 εἰ δύνασθ' ἔτι *si adhuc potestis.*

334 τάχους δεῖ, ὦ ἔται, μᾶλλον *properare oportet, amici, magis* — quam sc. facimus.

360 πημονὴν ἀπαρκέσοντα- vel πημέων. Nam πῆμος idem eſt quod πημονὴ *damnum, noxa.* Excuſari quodammodo poteſt verbum ἐπαρκεῖν, ſi nempe ſic accipiatur ac ſi ſcriptum eſſet ἀρκέσοντα ἐπὶ τῶν πημέων vel πημονῶν *juvaturum in noxis.*

447 τό τ' ὄμμα, (ſcil. διάστροφον.

448 τῆς ἐτερῆς *a recta ratione.*

462 πατρὶ δὴ δώσω.

470 οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ πεῖρα.

477 οὐδ' ἑνὸς ὀβολοῦ *ne unico quidem obolo emam.*

491 ξυνῆλθον εἰς τὸ σὸν λέχος, φρονῶ τὰ σά.

494 λάξιν *ſortem.*

496 ταφῇς *ſepultus fueris.*

516 τὼ φύσαντε *ambos parentes.*

521 εἴ τι του (id eſt ὑπό του) πάθοι *ab aliquo.*

525 ὧν κἀγὼ (ſcilicet ἔχω).

531 φόβῳ σοῦ γ' αὐτὸν *præ metu tui*, te metuens.

540 f. τί δῆτα? μέλλει μου παρουσίαν φυγεῖν? *vultne mei præſentiam fugere?* aut τί δῆτα? μέλλοι μ' εἰς (id eſt μοι εἰς) παρουσίαν τελεῖν? *Quid tum? venietne mihi in conſpectum?*

546 νεοσφαγῆ βοτῶν γε (aut ταύρων γε) προσλεύσων.

557 δεῖ σε παῖς πατρὸς δείξειν ἐν ἐχθροῖς; *oportet te in hoſtibus demonſtrare quantus filius e quanto patre creveris.*

561 οἶδα) l. δέδια.

564 ἄοκνον, ἔμπα κ' εἰ, id eſt καὶ εἰ. Litera κ non eſt pars vocabuli ἔμπα, neque ἔμπακά

πακα est accusativus ab ἔμπαξ, sed ἔμπα καὶ εἰ idem est, atque ἔμπα εἰ καὶ *etiamsi.*

565 θήρᾳ 'νέχων (id est ἐνέχων) *inhians, inhærens, incumbens venationi.*

580 δῶμα πάκτου *claude fores* vel *ædes.* πακτοῦν est *compingere.* Forte Scaliger idem sensit, qui reddidit *operi forem.*

595 πολλὰ, γυνὴ, δὴ θροεῖς.

608 f. συνήριθμος ἀνίῃ, (id συζευχθεὶς ἀνίᾳ *mœrori conjugatus*) συννόμᾳ χρόνῳ τρυχόμενος *tempore, quod simul cum moerore me depascit, obsolescens*; συννόμης χρόνος est ὁ σὺν ταῖς ἀνίαις νεμόμενος.

611 ἄδηλον) f. ἀν' Ἴλιον, *apud Ilium*, in agro Trojano, extra patriam.

632 aut in secundo αἴλινον vitium est, aut excidit post hunc versum alter, cujus sensus fuerit ἤσεται aut ᾄσεται, aut simile quid.

635 στήσει, aut σχήσει. *Desinet, omittet, intercipiet, finiet.*

658 Cogitavi aliquando χὠ δεινὸς ὀφρῦς, χὠ περισκελὴς φρένας. Nolim tamen hanc conjecturam valde urgere.

659 ἐπερπέρων. Verbum περπερεῦν est perperam, temerarie, stolide, præcipitanter, levi animo, inconsiderate, προπετῶς ἀλαζονεύεσθαι, aliquid insolens & insultans dicere vel agere.

667 τοὐμοὶ (id est τὸ ἐμοὶ) ἔχθιστον.

683 δεινὸν.

684 στένον Ποσειδῶν. Constructio est. Ὁ Πο-

σει-

πειδὼν ἐκοίμισε ἄημα στένον δεινὸν (nempe τι, hoc est δεινῶς.) Neptunus sopit spiratum ventorum gementem aliquid horribile, hoc est gementem horrificis modis.

738 ἀποκαλῶν ἔφ' (id est ἔφη) ὡς.

742 τῆς πρόσω πάτε. *Rixa currens desistit a processu ad ulterius.*

752 ἔνδοθεν) f. ἀμφανδὸν *claris, perspicuis verbis* interdicebat.

753 παρεικεν *emittere.*

758 ποῖον? τί δέδιας?

760 συνέδρε παντυραννικε, *ex omnium principum confidente circulo.* Scatet Græcus sermo vocabulis a παν incipientibus.

765 τὐμφανὲς, id est τε ἐμφανὲς. Exitu in liberum aërem & conspectum hominum.

769 πλώματα. Dicebat enim vates, illos hominum, qui — cadere *casus*, id est casibus, mortis generibus, supervacaneis & reipublicæ inutilibus, per calamitates a diis immissas.

774 ἄνες πατρὸς est *incurius patris*, non recogitans, non recolens memoria præcepta patris.

783 ἐπ' ἐχθρὲς.

784 ἀντεφώνει.

787 ἄστεγη id est ἀφόρητον, *intolerabilem*, quam homo nequit στέγειν, id est φέρειν.

789 περίεστι, & sic quoque leg. v. 804.

797 ξυρὰ γὰρ (scil. ἐστὶν) ἐν χρῷ τε τομῆ κείρειν τινα. *Est enim novacula in ipso momento illo*

illo, quo verendum est ne sectione aliquem (id est Achillem) *demetat.*

800 — ἀνδρὸς, ὃς ςείχει φέρων Κάλχαντος ἡμῖν βᾶξιν, ἣν σιγῇ ςέγω. Possit quoque servari Αἴαντος — πρᾶξιν *statum Ajacis*, πράγματα ἐν οἷς ἐςὶ. sed tunc leg. ἣν ἄλγει ςέγω.

805 καὶ μὴν θυραῖος ἐςὶ. μῶν δεινὸν? τί φής? *Est omnino foris. Num quid inde mali? Quid ais?*

812 Pro καθ leg. est πάρ᾽ id est πάρα. Cohæret autem πάρα cum μάντεως & a communi tacite repetito μαθών. Constructio est μαθὼν παρὰ μάντεως — τὴν νῦν ἡμέραν ὅτι φέρει — id est μαθὼν ὅτι ἡ νῦν ἡμέρα φέρει.

818 γὰρ δὴ) f. κέρδει, *dolositate, fraudulentia.*

833 ἀνύςατον (id est ἀνυςότατον) modo qui omnium optime efficit, ut celeriter moriar, expeditissimo, efficacissimo.

864 ἐρκτέον *faciendum* ab ἔρδω *facio.*

877 γόνον φέρει, id est γεννᾷ *labor laborem* vel *ærumna ærumnam gignit.* vid. v. 1216.

879 f. μοί ἐ συμματεῖν *nullus locus novit*, hoc est *valet*, *eum* (Ajacem) *una mecum quærere.* Si poeta sic scripsit, audax est & nihilo minus obscura dictio, cujus sensum tantum e connexione colligas.

890 ἄγρας) f. κόρας *oculos.*

892 θεῶν. Putem δερῶν. Juga & vertices extantes montium, & confragosa δέρας vel δείρας appellant.

895 C. Lips. habet πλαζόμενον. Unde efficio

ἔκ

εἴ ποθι πλαζόμενον ἄσσον ἰὼν ἀπύοι, *alicubi errantem denunciet huc ad me accedens.*

900 μὴ τυχεῖν σκοποῦ, vel ἀποπλίσσειν, item ἀποπλάζειν, σκοποῦ.

942 πάννυχα παμφαέθοντα τ' ἐστέναζες.

946 μεγάλων ἄρ' ἦν ἐκεῖνος.

948 num ἀριστοπείρων *optimos probantium* absque ἀχιλλέως quod etiam codicibus duobus deest.

954 ὑποβραχθεῖσαν.

962 τῷδ' ἄχει) f. ἢν λάχῃ *si contingat.*

979 τἀγαθ' ἐν χεροῖν.

981 εἰ (vel ἦν) κείνοις.

1023 καὶ τόλμη πικρά.

1029 Signum interrogationis post ἐκ promovendum.

1037 tollendum comma.

1041 παῦροι.

1064 ἐστειλάμην.

1069 δοκοῦν. τὸ μοὶ δὲ δοκοῦν ἅπας (vel ὅλος) κραίνει στρατός. *Ita placet, quæ autem ego volo ea totus exercitus rata habet & perficit.*

1073 ζητοῦντες) f. ξυνόντες.

1076 f. πυρὰν.

1081 στένων *deplorans.*

1088 f. θηρσὶν παρεκτείνοντες *belluis eum objicientes.*

1091 ἄνδρα) f. ὄντα.

1094 e lectione Cod. Lipf. οὔτ' ἂν στρατόν γε σωφρόνως ἄρχοιτό τις efficio οὔτ' ἀνὰ στρατόν γε σωφρόνως ἄρχοιτο τις.

1121 Σπάρτη; σύ γ' ἀστῶν.

1127 ἐπίκλαιζ' ἐκείνοις. τόνδε δ' εἴτε μὴ σὺ ὑφῆς (vel ἐφῆς) *sinas.*

1136 οὐκ ἐνστραφείην ἔστ' ἂν ᾖς.

1150 οὐκ ἐᾷς λαχεῖν ταφῶν.

1151 τοὺς γ' ἀπροσάκτους quos nemo potest προσάγεσθαι, sibi conciliare, implacabiles vel ἀπροσηνεῖς.

1158 ἢ λυπεῖς (vel λύπεις pro ἐλύπεις) σύ με. *Non magis te saucio, quam tu me.*

1167 ἐμπνεύσας. Redit enim ad σε & στόμα, quæ alias non habent a quo regantur.

1175 τοιαῦτα μολγὸν *stultum.*

1178 πρόθοιτο τις. *Siquis sibi proponat*, consilium capiat.

1204 τίς ἆρα νέατος, ἔποτε δὴ, ἥξει, *quis tandem ultimus veniet, si modo unquam veniat.*

1206 τὰν ἀπαύστων αἰέν.

1207 δορυσσόντων a nomin. δορυσσόεις. ut ab ἄνεμος fit ἀνεμόεις, ita a δορυσσὸς (sic dicitur pro δυρυσσέος, *hastam quatiens*) δορυσσόεις, & μόχθοι δορυσσόεντες sunt *ærumnæ in quibus frequenter quati hasta solet aut necesse est.*

1208 παύλαν ἐπάγων.

1215 κοινὸν ἑρμῆν, *communem mercurium*, hoc est sortem fortuito oblatam, *armorum.*

1220 τέρψιν) aut γέρασιν leg. aut τέρψεσιν aut τέρψ' (id est τέρψει) ἐνομιλεῖν.

1223 ἐρώτων primum non habet Dorvillianus neque Lips. Codex. Hinc refingendus est hic locus sic τέρψιν ἴαλεν, ἐρώτων ἀπόλαυσιν,

σιν, ἐμοὶ, neque suavem tibiarum sonum mibi concessit infelix, neque nocturnam oblectationem, amorum puta fruitionem

1232 pro ἀνεῖται habet Cod. Lipf. ἔγκειται unde apparet ἔκκειται poetæ, ἀνεῖται scholiastæ esse.

1234 f. ἔπι, (id est ἔπεσι) ἕς' ἂν γενοίμαν, donec venerim.

1235 ἔπεσι) f. σπέος ἐςί.

1248 τοῦ μηδὲν ὄντος ἔςης ὕπερ.

1253 ἀνδρὸς ὕπερ ὧδ' ἄφρονα.

1273 Codex Lipf. recte καταςήσῃ habet, redeat in rectam viam, sedem & stationem suam mens tibi mota. Deinde leg. τίνι ὡς ἄνδρας οὐκέτ' ὄντας, ἀλλ' ἤδη σκιάς. Hi accusativi cohærent cum ἐφυβρίζων, τίνι autem cum θαρρῶν.

1284 προδοῦσα prius in sepulcrum descendens quam ipse mortuus. Citius deprehenditur gratia, auctoritas, memoria, cultus defuncti abire in tenebras, quam ipse mortuus sub terram.

1285 Cum in Cod. Dorv. & Lipf. sit λόγων, efficitur leg. esse ἐπὶ σμικρὸν λόγον, *ne tantillum quidem.*

1293 ἐλθὼν) f. ἐχθρῶν *ab hostibus*, vel potius ἐλεῶν, *commiseratione.*

1294 ναυτικοῖς displicet ob præcedens νεῶν. f. ἤδη 'ν (id est ἐν) εὐτύκτοις ἑδωλίοις.

1298 Φὴς σοῦ δίχ' ἂν βῆναι.

1299 σὺν ὑμὶν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἢ δίχα.

1301 λαχὼν) ἑκών τε.
1303 ἀλλὰ δασυλόφε vel ἀλλ' ὑψιλόφε.
1304 ἄρμα, instrumentum quo quis se armat. ὅπλον ᾧ τις ἀρει hoc est ἀρτύνει ἑαυτὸν.
1307 βλέπων σὺ ταῦτα & e Cod. Dorv. & Lipf. ποῖ.
1313 ὁ σε φυτεύσας.
1329 ἤθ' (id est ἤτοι) ὁμαίμονος, τῦ σῦ λέγω aut *fratris*, *tui nempe*.
1333 ὀδυσσεῦ, 'ς (id est ἐς) καιρὸν.
1351 μηδαμῶς) Loco hujus vocis requirit sensus τῆς ὀργῆς aut τῆς ἔχθρας. Forte leg. τῆς βλάβης. ut v. 1342.
1356 ἐχ' ὧδ' ἀτιμάσαιμ' ἂν, *non adeo spernam, dehonestem*.
1365 Malim personam Vlyssis continuari, Agamemnonis nomine deleto, & pro θανόντι poni πεσόντι.
1367 παύε. τύραννον.
1376 τοιέσδ' ἐπαινῶ σοί γε συγκτᾶσθαι, *suadeo tales animos tibi compares*.
1383 ἤπε (τὸ κοινὸν) *sane* (*ut in vulgari proverbio est*) *omnis pro se laborat*.
1386 κληςὸς γ' ἔση (id est κλητὸς) *celebraberis*, bona malave fama.
1400 ἀρκέσων ἄγος *averruncaturus*, *profligaturus* tuis manibus, *scelus*, quod in hoc cadavere commissuri erant.
1401 παρὼν) f. γελῶν. Cohæret γελῶν cum μέγα, *magno cum risu*.
1433 f. κὐδενός πω χείρονι θνητῶν. Αἴαντ.

τέο

τόσον ἦν ὅ σε φωνῶ. *O Ajax, tantum est, quod de te prædico.*

ELECTRA.

8 f. οἶ δίκαν νέμει. *ubi iustitiam distribuit.* vel οἶ δίκα νέμει. *ubi iustitia habitat.*

9 Φάσκ' εἰ M. - - ὁρᾷς. *dic, num Mycænas videas.*

12 Lipf. codex habet ὁμαίμονος καὶ κασιγνήτε. Unde efficitur legendum esse ὁμαίμονος κασιγνήτε *Sororis germanæ.*

19 ἄστρων f. αὔρας. *ex auris* vel ex aëre excessit, deseruit auras nox atra.

37 Cod. Lipf. habet ἐνδίκας, unde efficio ἐν δίκᾳ. Cohæret χειρὸς cum ἐν δίκᾳ. ἐν δίκᾳ, χειρὸς κλέψαι σφαγὰς δόλοις. *justitia vel jure manus*, brachii sæcularis, quod nos *jus pugni* appellamus, justitia, quam homo ipse sibi sua manu procurat.

39 οἷαν, nempe ὁδὸν, qua via, quo aditu te oportunitas ducat, qua ex plaga, aut οἷ ἂν *quo* vel *qua.* de loco sermo est, non de tempore.

40 Comma delendum. Constructio est ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον ἔσω δόμων τῶνδε.

42. 43 Constituo sic. ὃ γάρ σε μὴ γνῶσωσι γήρᾳ καὶ μακρῷ χρόνῳ, ὃδ' ὑποπτεύσωσι τῶν ἠνυσμένων. *neque suspectum rerum, quæ agitantur, habebunt.*

47 ὅρκον.

50 ὧδ' ὁ μῦθος ἑστάτω est idem atque usitatus ille

ille Atticis ab uno argumento ad alterum transſitus, εἶεν.

60 C. Lipſ. habet ἔργοις. unde efficio ἔργοισ τε σωθῶ.

70 δίκῃ) f. ἄγους.

71 καὶ μή μ' [ἄτιμον (id eſt ἄμοιρον) τοῦδ' ἀπόστειλαι γέρους. *honore hoc* (purgandi tui) *ne me remittas fruſtratum.*

92 τὰ δὲ παννύχια θρήνη (a nomin. ſing. τὸ θρῆνος, τοῦ θρήνους) αἱ στυγεραί.

96 ἐξήνυσε (ab ἐξανύω) *confecit.*

103 οὐ μέντοι λήξω.

113. 114 aut probanda lectio Cod. Lipſ. αἳ τοὺς ἀδίκως aut leg. τοῦ ἀδίκως θνήσκοντος.

118 aut ἄπαν οὐκέτ' ἰσωκῶ (non poſſum amplius in æquilibrio tenere) aut ἄγειν οὐκέτ' ἴσχω πᾶν λύπης. non amplius habeo, valeo, librare, ſeu tenere in ſuſpenſo, omne onus mœroris in alteram partem vergens & me ſecum detrahere nitens.

122 λακεῖς.

137 σοῦ γ'.

144 τῶν δυσπόρων, *rerum ægre adipiſcendarum.*

149 Διὸς) imo vero Δηοῦς *Cereris*, id eſt meſſis inſtantis nuncius.

153 aut αἰεὶ aut δηρόν.

158 Δία Χρυσόθεμις ζώει καὶ Ἰφιάναξ ὁ κρυπτᾷ θαλέων ἐν ἥβᾳ *divina Chryſothemis vivit,* (cf. v. 175) *& ſtrenuus dominus* (Oreſtes) *qui occulta floret ætate adoleſcens* & Chorus producendus uſque ad v. 165. ubi perſona Electræ incipit.

163 δέξεται ἐς πατρίδ' εὔδιος εὔφρονι *recipit in patriam sereno vultu, hilari gressu.*

167 οἰχνῷ) leg. ὑμνῷ.

168 δάκρυσι μυδαλέαν παναννηνύτων σῖτον ἔδουσα κακῶν, *quæ panem miseriarum nullo unquam tempore aut modo finiendarum lacrymis tabidum devoro.*

171 ἔρχεται? ἀγγελίαις ἀπατώμεθα.

179 μήτ' ἐπιλάθου. *neque convitiis eos incesse.*

183 ἀπερίτροπος idem est atque ἀνεπίστροφος aut ἀνέντροπος, *incurius,* animum non advertens ad aliquid.

191 ἀλλ' ἅτ' ἔριθος ἔποικος.

195 οἰκτρὰ μὲν νόστοις λουτρὰ, οἰκτρὰ δ' αὖ κοίταις.

200 δεινὰν δεινῶν προστατεύσαντες, id est προστήσαντες, qui subtiliter excogitatam personam, imposturam, ausibus horrendis circumposuerant.

207 τοῖς. id est ἐν οἷς *in quibus.* nocte & cœna scilicet.

217 τῶν παριόντων εἴας ἐς ἄτας ἐμπίπτειν. quod postremum Cod. Lips. quoque habet.

222 f. σὺ δὲ τοῖς ἀδυνάτοις οὐ παρίσω πλάθειν. tu vero in animum ne inducas tuum attrectare, captare res non adipiscendas.

223 ἠγανάκτουν.

225 οὐ σχήσω πω τὰς ὀργάς.

232 ἄφυκτα τετλήσεται *inevitabiliter debet tolerari.*

233 οὐδέποτ' ἀνάμάτων ἀποπαύσομαι συνήριθμος

μος (id est σύντροφος) ὧδε (subintell. ἐστι) θρήνων.

238 κακότητος ὑψίστερον? *ecquodnam esset majus scelus hoc?*

240 εἴ τισι τοῦτ'.

244 ἐκτίμους est idem quod ἀτίμους, id est οὐ τιμῶσας τοὺς γονέας.

259 εὐγενὴς γ' ἂν ᾖ.

280 aut ἔτους, *quotannis*, illam totius anni diem, aut τηροῦσα leg. Si posterius præferatur, v. 282. nil mutandum erit. Si autem prius, tum leg. erit πάντη χορούς, aut πανηγύρεις.

283 θεοῖς ἐστεμμένη ἱερά.

286 ἐπωνομασμένη δαὶς est idem atque ἐπίρρητος, talis ad cujus commemorationem in sermone factam necesse est invocare conceptis verbis deos malorum averruncatores, velint nos à simili tutos præstare. Præterea leg. τὴν διστάλαιναν non simpliciter, sed bis atque dupliciter infelicem, ut τρίσμακαρ, τρίταλας. *ter quaterque beatus* aut *miser.*

319 ἐρωτᾷν. Cohæret enim cum θέλω. *volo te interrogare quid dicas te scire rerum fratris tui.*

320 ἥξοντος *veneritne jam, an venturus sit.*

327 φῦσαν, id est γεγονυῖαν.

357 ὥστε) f. τῷ γε, *eo quod honorem defunctum.*

375 f. ἐκνήθην *puncta fuissem*, id est me non movissem, aut sensissem vel prodidissem animum

animum meum feriri. vel ἐκνεώθην pro ἐξενεώθην *foras prodiissem.*

380 ὅσον καὶ οἶδ' ἐγώ.

392 post πάθης collocandum signum interrogationis.

435 f. ἀλλ' ἢ πυρᾷ δὸς.

443 f. τῷδ' ἐπέστελε.

447 ἐμασχαλίσθη *in' minutal, vel fartum, contruncatus fuit.* Deinde λουτροῖς ᾧ κάρᾳ *suo capite.*

469 ἀφυστερίζειν. *ratione caret bonum facinus procrastinare.*

473 τῇδε τολμήσειν ἔπι *super hac fœmina*, Clytæmnestra scilicet.

486 f. οὐδ' ἀπόλλυθ' ἅ (hoc est ἀπόλλυται ἅ) vel οὐδ' οἴχεται ἅ. certe requirit verbum vox γένυς *securis*, cui applicari ἀμνασεῖ e superioribus nequit.

497 πρὸς ὧν δέος μ' ἔχει, *e quibus timorem concipio.*

498 ὑμῖν *vobis.*

514 ἐκτριφθείς. alias πρόρριζος non haberet locum. ἐκτρίβειν τινὰ πρόρριζον dicitur, non ἐκρίπτειν. Constructio hæc est ἐκοιμάθη ἐκτριφθεὶς πρόρριζος αἰκίαις δίφρων, *leto datus est, radicitus excisus, per infelices lacerationes & confractiones membrorum suorum a rotis currus aurei.*

525 f. οὐκ ἐρῶ *non dicam.*

528 distingu. sic. ἐξ ἐμοῦ. καλῶς. ἔξοιδα. vel potest

potest quoque punctum post καλῶς omitti: at post ἐμȣ͂ nequit.

536 πρὸς χάριν τινὸς ut in C. L. est, aut τινῶν. Idem est πρὸς χάριν atque χάριν simplex.

553 χȣ͂σα est idem atque παρέχȣσα & cohæret cum ψέγε, *profer rationes justas, & tum demum propinquos* (me puta) *vitupera.*

566 ποινὴν. (subint. διὰ, κατὰ, εἰς vel πρὸς). Etiam πνεύματα non placet. Num forte τὰ πολλὰ πείσματ' ἔχ' *tot naves cohibuit in Aulide.*

569 πολύςικτον est una vox, sed necessitate metri diremta.

574 ἐκτίσαιε.

598 f. ȣ̓ πᾶσαν ἱεῖσαν γλῶσσαν, *non potes reprehendere matrem quin omni linguæ intemperantia utaris.* Hoc distichon est Clitæmnestræ, quæ Electram interrumpit; ad quod Electra v. 599 respondet.

612 καὶ δίκη.

645 f. ἀλλ' ὡς ἀκȣ́ειν τήνδε μȣ κάλλιον φράσω. Sed sic dicam, ut & hæc alius quicunque audire queat absque offensione. vel ἀλλ' ἢ κ' ἀκȣ́εις aut ἀλλ' ὡς ἀκȣ́εις *qua ratione tu audis.* id est λοξίως. intelligis enim symbolicas ænigmaticas dictiones.

648 εἰ μὲν ἀπέφηνεν.

655 ὅσῳ γ' ἐμοί. Subintell. a communi ξυνȣ͂σαν τȣ́τῳ τῶν τέκνων, ὅτῳ μὴ πρόσεςι δυσμένεια.

665

665 ἔτ' (id est ἔτι) nempe καλῶς, (quod tacite repetendum) εἰκάζων.
672 πορσύνειν.
688 τῇ θύσει. hoc est ὁρμῇ. ut in Anthologia de Gallo est ἔθυνεν ὄρος, id est ὥρμησεν εἰς τὸ ὄρος.
693 f. πέντ' ἀέθλων, ὧν νόμος.
716 f. κροτήλων.
736 f. εἰς πέρας δ' ἰδὼν.
740 melius καὶ ξισώσαντε in duali.
743 Τοῦ μὲν ἀλλὰ παντὸς ἀσφαλὴς δρόμου.
754 f. ἄντια δ' ἐρανῷ.
783 f. ἐμ' ἐστὶ σπᾶσαι ἡδὺν vel potius ἐμοὶ πελάζειν ἡδὺν.
793 οὐ σοί γε. κεῖνος.
809 delendum comma.
837 κατ' ἐμοῦ.
857 πανσύρτων (idem quod πανσύτων, πανταχόθεν ἐσσυμένων καὶ συσσεσυρμένων) πημονῶν, πολλῶν.
859 ἀχέων ut clare legitur in C. Lipſ.
874 οὔτε του (id est ὑπό του ab aliquo) ταφῶν ἀντιάσας.
879 τῶν λόγων.
909 ὄμμα) f. οἴημα, vel ſimile quid. Forte omiſſo ψυχῇ ſic legendus eſt verſus ἐμπαίει τί μοι σύνηθες ἐννόημα, φιλτάτου &c.
914 μ' ἰδεῖν aut μ' ἐλεῖν (idem quod paulo ante βαστάσαι dixerat) aut μ' ἔχειν.
918 ἀκλείστω id eſt *libere*.
925 pro κῦρος f. leg. κυδρὸς, pro κυδρά. *glorioſa dies*.

954 f. πατρῴων aut παρεςίων, vel potius πατρος‌ίων. a πάρος olim. παρόνιος. *priſtinus.*

958 θάλλοντ' ἔτ' εἰσήκ.

1008 ἄγευςος aut ἄδαςος *exſors.*

1034 χὤ τι ἂν ἐμὲ λέγης aut χὤ γ' ἂν σύ με λέγης.

1064 τὶ τȣ̀ς ἄνευθεν φρονίμȣ γέρȣς vel λάχȣς *ſortis.* id eſt ὄντας ἄνευ φρονήσεως. *caſſos ſapientia.*

1105 ὀρθῶς θ' ὁδ..

1115 f. τὸ ἄλγιςον. nempe adeſſe urnam Oreſtis, *quod omnium mihi maximum creat dolorem.* niſi forte fuerit in Græcia proverbium ὁ ἄγχιςος κηρύσσει, *qui primus aliquid audit, id renunciat.*

1192 δὴ ἔγνως.

1199 τις redit ad βροτῶν. Ergo leg. ἀνάγκῃ in dativo & προστρέπει, *qui te vertit*, id eſt agit, impellit, inducit, *ad* hanc neceſſitatem.

1236 ὤφθης μ' (id eſt μοι)? ἀφίκȣ?

1239 aut ἔχοις aut ἔχῃς *ut velim eum te deinceps perpetuum habere.*

1260 f. καταδύσιμον. *dies qui nunquam occidet.*

1262 ἁμέραν. Οἷον -- *o quantum malum facta eſt illa dies.* o quantum in malum exceſſit illa dies.

1267 τά γε δίκαια χρόνος.

1277 ὅταν οἱ θεοί μ' ἐπώτρυναν.

1290 f. ἡδονᾷ μεμεθύσθαι. *voluptate inebriari.*

1305 ἔργου γάρ.
1311 μὴ μάτην.
1399 ὅτ' αὖ ἠθεάν.
1343 ἐν αὐτοισὶ. Illud ὶ longum eſt, ut in νυνὶ, ὁδὶ, & ſimilibus, & eſt emphaticum.
1388 οὐκοῦν.
1401 Ἄρη *ſanguis Martem ſpirans.*
1402 ὑπὸ ςέγος.
1410 αἰχμὰν ἔχων χεροῖν.
1421 aut αὐτοὺς aut ἡμᾶς leg.
1424 ἤκουσά γ', ἤκουσα.
1443 ἀπεξαιτοῦσι *repoſcunt.*
1459 νῦν &c.) & inſtrumenta ſuperiori cædi perpetrandæ adhibita recte inſtruentes, ut Aegiſthus veſtigia ſanguinis videat, & recte inſtruentes alia, ut rurſus uſuri.
1466 ἠπίως recte C. Lipſ. *quam fieri poſſit molliſſime, occultiſſime.*
1472 ναί σε τήν.
1485 πέλας.
1490 φυσῆ. *uſque ad violentiam inflet animam*, id eſt adeo inflet, ut exercere audeat violentiam. προστυχὼν eſt πάρος τυχών. *prius nactus me caſtigatorem antequam animum inflet.*
1495 τοὐγκάλυμμα, id eſt τὸ ἐγκάλυμμα.
1510 καὶ deeſt L. ergo νῦν leg. νυν μάντις ὢν -- opponitur ſequenti πάλαι.
1515 τῷ γὰρ βροτῶν πᾶσιν κακοῖς μεμιγμένῳ.
1518 τώδ' *illos ambos.*

OEDIPVS TYRANNVS.

10 Punctum post καθέϛατε delendum. *quomodo*, vel *quare, sic estis meticulosi & taciturni.* καθέϛατε idem atque *estis*, & ἢ hic loci æquivalet copulæ καὶ.

18 f. οἱ δὲ τῶν θεῶν, aut τῇ θεῷ, nempe Minervæ.

20 Displicet ἀγοραῖσι. Sensus loci requirit θάλλοισι aut δάφναισι aut κλάδοισι.

49 ἀρχῆς est idem atque διὰ τῆς ἀρχῆς, vel ἐπὶ τῇ σῇ ἀρχῇ *non recordabimur*, aut *non commemorabimus, nos de pristina secunda fortuna te Principe in adversam decidisse.*

65 ὕπνων.

80 ἐν τύχῃ duabus vocibus. Deinde sic legend. & distingu. σωτῆρι βαίη, λαμπὰς ὥσπερ ὄμματι. *utinam alicui* (id est nobis, nostrum uni & alteri) *cum fortuna sospitatrice veniat, ut lampas venit oculo.* id est tam acceptus, ut fax oculis occurrit in tenebris.

107 τινὰς) f. πικρᾶς.

125 Comma post ἐνθένδε transferendum. Nisi quis, ait, Thebanorum latronem & cædem Laji aere suo conduxisset, nunquam ille tantum facinus fuisset ausus.

141 τῇ αὐτῇ χειρί.

151 ~~τίς ποτί. quæ ad.~~ τὶς hic loci est pro ἥτις.

161 In ἀγορᾶς latet nomen proprium loci Dianæ sacri.

203 ἔπαρον *permove.*

205 ἄνορμον, *in quem appelli nequit.*

207 aut τέλλειν *nam si nox aliquid sinat oriri,* aut ἑλεῖν leg. *nam si nox omittat aliquid perdere.*

235 ὑπεξελῶν *abire* αὐτὸς καθ' αὑτὸν *tacite solus.*

278 γῆς ἀνιέναι.

337 verba ὡς ἂν εἴπω μὴ τὰ σὰ parenthesi includenda sunt. *mea mala (ne,* tua, *dicam)* Est pro ὡς ἂν μὴ εἴπω τὰ σά.

344 ἀτελεύτητος est *inefficax*, e quo effici, extundi, impetrari nihil potest.

359 προεῖπας.

366 λέγειν non intelligo. Num λαθεῖν?

383 βλάψαι leg. esse vidit quoque Canterus. Huc enim pertinet ejus nota n. 1. signata, qui numerus in ejus editione excidit.

410 ἄγη λακήσειν *hæc tanta scelera, nisi spes me fallat, malo cum vestro, & tu, & qui fabulæ hujus auctor & consutor est, jactabitis.*

421 σὺ καὶ δεδορκὼς οὐ βλέπεις.

464 Num σκῆπτρον προδεικνὺς, *baculum prætendens.* προδεικνὺς idem est atque προδικὼν *projiciens.*

468 ὁμοσπόρος accentu in penultimam rejecto. *eundem cum altero agrum semine conspergens.*

480 ἀναμπλάκητοι cum Cod. Lips.

489 f. οἰόζωνα *loca solitaria.* ut v. 866.

610 οὔτ' αὖ.

624 εὐλαβοῦ μὲν οὖν.

640 ἄρχοντά σ', id est σε.

681 κἄτα δ' εἰ.
688 In θυμῷ subintell. ὑπὸ. *Si præ ira modum excedas.*
693 ἀγνῶτος raro exemplo posuit pro ἀγνώμονος.
739 ἄβατον) f. Ἀβαῖον. Abæ oppidum Phocidis.
745 χρείαν) f. ὅν γὰρ ἂν θεὸς χρῄζει ἀνερευνᾷν.
894 Ante μάταν ponendum comma. Cohæret enim cum ἀνώρθωσεν.
910. 911 Ex his duobus versibus unus est conflandus. ἔθικτα & εὔσεπτα (non ἄσεπτα ut editum est) & ἔξεται atque ἔρξεται sunt æquipollentia & variæ lectiones. In ἤ latet indicium aut variantis lectionis aut correctionis.
922 ἀρμόσεις *corriges.* nempe *o Jupiter*, quod e proxime sequente versu huc trahendum est.
950 παντελὴς est *quantivis pretii*, ut εὐτελὴς *vilis, pretii exigui*
981 συλλαβὼν) pro συλλαβεῖν aut εἴ τις συλλάβοι. Deinde leg. θεσπίσματ', εἰ κεῖται.
1152 μνήμης ἄπο.
Post 1156 deest versus.
1207 τὰ πάντα μ' (id est μοι) ἐξίκται (vel ἐξήκει) σαφῆ.
1232 ὦ μέλ', ὦ λιμὴν, *o miser, cui portus.*
1246 κατεκοίμισα ut recte Cod. Lips.
1249 ἐντόνως aut ἐκτενῶς.
1252 τῇδε τῇ στέγῃ ὅσα κεύθει (intransitive, *quæque*

quæque abdita latent) τε κ'αὐτίκ' εἰς — aut τῇ δὲ τῇ στέγῃ ὅσα μὲν κεύθει, ὅσα δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς &c.

1255 ἄκοντα κοὐκ ἄκοντα. Sæpe deinceps & in Oedipo Coloneo excusat se infelix eo, quod inscius & nolens multa commiserit.

1303 αἱματός τ' ἐτέγγετο.

1318 δόξει.

1401 f. πύλης.

1467 ζῶντι *mihi adhuc vivo sepulcrum.*

1507 παραρρέψει, idem atque τολμήσει, οὔτω ἐπικίνδυνος ἔσαι.

1508 λαμβάνειν & ἑοῖς *suis parentibus.*

1519 περιίδης.

1526 τοῦτ' εὐχή 'στί μοι χαιρούσας.

1547 ὡς τόσῳ ζήλῳ.

ANTIGONE.

4 f. οὔτ' εὐχῆς ἄτερ vel ἄφαρ, hoc est ἀπευκτον, verwünscht.

7 καὶ νῦν τοιοῦτ' αὖ.

9 ἔχεις τι κεἰσακούσασ' (id est εἰσακούσασα) Dictio ἔχεις τι εἰσακούσασα Attica est pro εἰσήκουσάς τι. Metrum neminem turbare debet.

19 ἐξέπεμπον) evocavi, arcessivi. πέμπειν Sophocles pro *arcessere* usurpat infra v. 167.

40 κλύουσα leg. & post πλέον delendum signum interrogationis. *Si res ita habet, profecero magis obediendo, quam contra mandatum sepeliendo jacentem.*

45 ἤν σὺ μὴν (non μὴ) modo tu velis tuum esse.

55 δύο.

111 ὅτ' ἐφ' ἀμ.

113 ἀετὸς Ὄσσαν ὡς.

115 στεγανὸν. redit enim ad montem Ossam.

122 γένυς *oi maxillas ipsi impleri.*

132 χρυσοῦ, πανάχεις ὑπεροπλίας *videns Jupiter eos multo cum auri torrente irruentes, ferit jacto igni immanitates omniu nefanda crepantes.* βαλβίδων ἐπ' ἄκρων ἤδ' (id est ἤδη) ἦν, νίκην ὁρμῶν ἀλαλάξαι. *Erat jam in summis veluti victoriæ carceribus, triumphum ruens canere.*

138 αἷς τότε (subintell. σὺν) cadebat cum turbine ventorum (id est minarum, jactabundorum sermonum, insultationum, quas tum spirabat.

157 τῷ νῦν id est ἐν τῷ νῦν χρόνῳ *nunc tandem.*

175 ἐμπέδους.

202 πάντ' ἐφαγνίσαι.

212 αἰκισθέν τ' duabus vocibus. αἰωρθὲν redit ad δέμας.

Post v. 217 deest versus unus: E. c. κἀμοὶ δὲ τιμαῖς οὐκ ἴσαις διακρίνειν.

223. 224 ἡμεῖς ἕτοιμοι τοῦ νεκροῦ ἐπίσκοποι. Pars una chori hæc dicit; alia istæc. τί δῆτ' ἂν ἀνδρῶν τοῦτ' ἐπεντέλλεις ἑνί? *Quare autem alicui hoc officium mandas.*

225 τοῖς ἀπειστοῦσι.

249 σημαινῶν.

317 f. τὸ λοιπὸν ἀρκεσθῆτε.

326 δειλὸν.

327 τό γ' ἔργον.

329 ἦ δεινὸν ᾗ δόκη γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖ. res gravis est opinio, etiamsi falsa opinetur. δόκη pro δόκησις.

340 ἔτος γὰρ πολεῦ.

345 ἀκάματον, indesinenter. adverbialiter. alias si ad θεῶν rediret, deberet quoque ἀφθίτων esse. ἀποτρύεται est laborat, sese deterit, fatigat, homo nempe.

351 ἀγρίων. nam de feris terrestribus recurrit sermo v. 355. Ergo hic de feris aëreis, seu avibus rapacibus agitur.

357 ἄγετ' ἀμφὶ λυγρὸν ζυγὸν ducit ad triste jugum.

367 post ἔρχεται locandum punctum. Dein sic scrib. & dist. τὸ μέλλον ᾅδα (hoc est τοῦ ᾅδου) μόνον φεύξειν οὐκ ἐπάξεται. ad solum hoc non perveniet, ut fugiat futurum fati, hoc est fatum instans.

375 νέμους γεραίρων.

382 εἰ δαιμόνιον, dubito sitne hoc divinitus immissum prodigium.

383 πῶς δ' εἰδὼς. At quomodo contradicam hanc non esse Antigonam, quum bene sciam & videam eam esse.

387 ἀπειστοῦσαν βασ.

389 καινῇ ἀφροσύνῃ.

398 ἀλλ' ἡ παρ' εὐχὰς verum gaudium, quod neque mihi optare neque sperare audebam.

409 ξυνίης.

416 γυμνώσαντες αὖ.

427 εἴχομεν θείαν νόσον significat *sustinuimus procellam*, quam *divinum morbum* appellat.

430 Comma post ὡς promovendum.

435 αὖθις.

436 χαλκέου σποράδην, *sparsim*.

449 ναὶ, φημὶ δρᾶσαι.

473 μητρὸς γεγονάτ' ἄθαπτον.

492 ἔσθ' ὁμαίμονος, γέρας τοῦ πᾶσιν ἡμῖν -- sive sororis, sive fratris sit filia, donum honorarium ipsius Jovis, qui nobis omnibus est Hercius seu familiaris. aut alias ὁμαιμονεστέρου τοῦ πᾶσιν ἡμῖν -- leg.

520 δυσσεβῆ quapropter illi præmium (χάριν) tribuis (τιμᾷς) impium, legibus adversans.

522 ἐπεὶ σφε τ. ἐξ ἴσου τῷδ' εὐσεβεῖ. nam iisdem honoribus eum afficis, quos hic pius (Eteocles) nactus est.

525 ὁμοῦς (id est ὁμοίους, ἴσους) & τούτοις. His ambobus fratribus haberi eosdem honores debitos vult Pluto.

548 ὧν τοὔργου -- ob sequens ξυνίστορες. cohæret ὧν cum ἐκοινωσάμην superiore. Sociam te non assumsi eorum negotiorum, quorum effectus mihi conscii sunt Pluto & dii omnes inferi.

580 στερήσει (Attice pro στερήσῃ) *sane privaberis ipse quoque tuo filio*. Est artificiosa prædictio catastrophæ dramatis.

605 πόνος.

608 τέταλτο *exorta fuerat lux*.

610 *κόπις.*

619 f. *αἰχμὰν* *cuſpidem*, *verticem acutum montis.*

621 poſt *ἐπαρκέσει* delendum punctum. Conſtructio eſt *νόμος ὅδε*, *hæc lex*, (nempe neminem natum effugere caſus vitæ humanæ) extendit ſe tam ad præſens, quam ad futurum, & ad præteritum. Id eſt ſemper fuerunt & ſunt adhuc & deinceps erunt homines infelices & calamitatibus obnoxii.

622 *οὐδὲν* (id eſt *οὐδένα*) *ἕρπειν* *neminem excedere*, extra multiplicem & omnifariam afflictionem *παμπόλλης ἐκτὸς ἄτας* (ita leg.)

629 in *ἕρπει* ſubintell. *ἄτα.*

655 f. *ἐξ ἴσου μέτρου.*

667 *ἀπειστήσασαν.*

670 *φύση* *creſcant*, *naſcantur.* *δ'* ante *ἐγγενῆ* abundat ad evitandum concurſum vocalium.

680 *εὖ δ' αὖ ἄρχεσθαι.*

685 *συμμάχου δορὸς* aciei fœderatæ, copulatæ. deturbat, præcipitat fugam in copias ſociatas.

688 *τὰ κοσμούμενα* ſunt *leges latæ.*

698 *καλῶς ἔχον*) ſubintell. *σοῦ προσκοπεῖν.* deceat quidem etiam alium quemcunque te monere & providere ne quid pecces aut male audias. ego vero ut hoc faciam, natus & naſcendi mea ſorte obligatus ſum, *πέφυκα.*

701 aut *ἀνδρὸς δημότου* leg. aut *λόγοις τοιούτοις θ', οἷς --*

710 Cogitabam aliquando χρυσῆς ἀξίαι στήλης. Sed χρυσῆ τιμὴ est donum quodcunque aureum, sive statua, sive corona sit.

714 εὐκλείαις.

733 εἰ δ' οὖ *sin minus*. 742 οὐδ' αὖ.

748 πόλις γὰρ οὐκ ἔθ' (id est ἔτι) ἥ τις.

769 ἀληθες. *Itane vero?*

776 τοῖς φρενοῦσι *te docentibus*, in rectam viam reducentibus. 777 τραχύς.

793 κτήματα sunt *jumenta*. 800 ἔτ' ἀνθρώπων.

803 λώβαις. Cohæret enim cum ἀδίκους. παρασπᾷς τὰς φρένας ἐπὶ λώβαις ἀδίκους.

826 ὑμνήσει.

867 erunt qui προσέπαισας a προσπαίω retinere, alii qui προσέπταισας malint. Longa est hæc inter duo verba παίειν & πταίειν controversia.

871 f. τριπάλαιστον οἶτον. aut περίπυστον οἶτον.

890 τάνδε πυμάταν ὁδόν.

900 Cogitabam aliquando ζῶσα νυμφεύσει *aget vitam virginalem*. Conf. v. 903. Potest tamen vulgata sic exponi. *aget in sepulcro adhuc viva*. Quod etiam requirere videtur vocabulum ζῶσα.

901 τοῦ σφαγῆναι τὴν κόρην.

941 f. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αἱ αὐταὶ ψυχὴν ῥιπαὶ τήνδ' ἐπέχουσιν.

964 ὄμβρος suspectum. Num ἵππος? Nam ἄρης est idem hic loci atque πανοπλία καταφράττουσα τὸν ἄνθρωπον.

967 ὀξυχόλος in nominativo. filius Dryantis a præpete lingua & ira se passus in blasphemias abripi.

974 γλώσσας *linguæ.*

1049 num πρὸς Ἀρδέαν. Ardea urbs est in litore maris Adriatici, & electrum fingebant veteres apud ostia Padi legi, & in mare Adriaticum ejici.

1080 comma post κάτω delendum & τε post ψυχήν. 1092 ἔχθρα aut ἔχθραις.

1093 καθήγισαν. vid. Hesych. v. καθαγίσω.

1123 ἐπειδή.

1131 Ἰταλίαν suspectum. f. Οἰαλέαν. Oealea erat in agro Thebano.

1230 λιθοσπαγῆ *e saxis compaginatum.*

1232 ἢ φόβοισι κλέπτομαι *aut metu fallor.*

1286 ἀγρίαις ὁδοῖς interpretor feris, sævis modis agendi, me incessendi.

1287 λεωπάτητον ut aliæ edd.

1291 f. καὶ πάλιν ὄψεσθαι.

1292 distingu. τί δ' ἐστὶν αὖ? *quidnam rursus est?* κάκιον ἢ κακῶν ἔτι? *Estne adhuc pejus quam mala sunt præterita?*

1293 καμμήτωρ pro κακομάτωρ *infelix mater.* ut κάμμορος pro κακόμορος.

1307 τάλαις γε, τὸν δ'.

1311 λέχος accipio pro ὠδῖς fœtum partu editum. Constat igitur Eurydicen duos peperisse, Megareum ante matrem denatum, & Hæmonem.

1319 τῶν δ' ἐπεσκ -- caussæ harum cædium accusabaris.

1352 γήρᾳ cohæret cum ἀποτίσαντες. *atrocia, immania verba tandem, vel in senio quoque,*

quoque, dantia fatis debitas pœnas; docent sapere.

OEDIPVS COLONEVS.

25 τῦτό γ' ἡμῖν, *illud.* respicit ad Athenas eum locum esse.

27 μέντ' (pro μέντοι) οἰκητὸς.

31 κἤδη.

58 τὸν ἱππότην.

100 ὑμῖν & ὁδοιπορῶν in nom. sing. partic. præs. act.

114 μ' est pro μοι vel με. Alias si pro με accipiatur, debet πολὺ pro πόδα legi.

140 ἄνομμον *cæcum.*

167 ἑκόντας.

175 ἔτι βαῖνε.

184 ἵν' ἀμ' εὐσεβίας.

255 ἢ λέχος, aut ἢ ἄλοχος hoc est ἄλοχος eodem sensu. *conjux.*

265 τὸν κακούμενον.

293 παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις.

311 εὕδει) f. τἄλλ' ἤ.

317 στείχουσαν ἡμῶν ἆσσον.

348 πονεῖν) πόνων.

380 πρὶν μὲν γὰρ 'ȣ τοῖς (id est οὐκ αὐτοῖς) ἦν ἔρις Κρέοντι τοὺς θρόνους ἐᾶσθαι *antea de eo non rixabantur, permittendum esse Creonti principatum.*

394 ἢ γῇ καθέλξων *aut ad humum detracturus.*

415 f. δυστυχεῖν (id est ὥστε δυστυχεῖν) aut δυστυχῶν *locus vel cumulus calamitatum.* Mihi tamen

tamen posterius minus probatur, & vereor ne multis idem contingat.

449 ἔρωτας τȣ̃σδ᾽ hos impetus adjuvans.

463 ἀλλ᾽ ȣ̓́τε μὴν.

494 γλεύκȣς μελίσσης. Est circumscriptio mellis. γλεῦκος est non solum *mustum*, sed omnis quoque liquor dulcis, sapa dulcis. Sed in præcedentibus deest versus hujus ferme sententiæ.

ὕδατος, γάλακτος εὐτραφȣ̃ς, τὸ δὲ τρίτον γλεύκȣς μελίσσης.

501 σύ τ᾽ αὐτός.

512 aut ἐκτίνȣσαν, quod Canterus jam occupavit suggerere, *præstantem ex debito, solventem*, aut ἐκτελȣ̃σαν eodem sensu.

515 ȣ̓δ᾽ ὑφ᾽ ἡγητȣ̃ γ᾽ ἂν εὖ *qui ne quidem ad latus comitis & ductoris bene ambulare valeo.*

517 χρῆ᾽ ςαί μ᾽ ὑπȣργεῖν τȣ̃το, βȣ́λομαι --

541 κακᾷ μ᾽ ἐν εὐνᾷ.

629 f. ὥστ᾽ οἰκεῖν πέλας, aut μέτα, aut saltim δίχα.

691 θυμῷ κατηπείλησαν sunt Oedipi, objectio nova, Thebanos non leviter, sed cum ira minari. Cui respondet Theseus ἀλλ᾽ ὁ νȣ̃ς --

721 ἐπινίσσεται redit ad κρόκος.

747 ἐκτίσας (ab ἐκτίνω.)

768 τηλικόνδ᾽ ἀπεστάλην.

795 λόγȣ ȣ̓ δικαίȣ, aut λόγ᾽ (pro λόγȣ) ȣ̓ δικαίȣ.

843 ταῦτα δ᾽ ȣ̓ καιρῷ.

845 f. ἄπελθ᾽. ἀρωγὴ μοι πάρα (vel παρὰ) τῶνδε. Prius si optes, est πάρα pro πάρεστι.

præsto

præsto mihi est horum auxilium. Si posteiius, subintelligitur ἐςὶ. *est mihi auxilium ab his.* eodem sensu.

850 κἄντα (id est καὶ ἄντα, καὶ ἐναντίον vel ἐνώπιον) τῶνδε *vel in ipso horum conspectu.* Aut alias debet vulgata, κἄνευ τῶνδε accipi pro *vel his non obstantibus.*

915 τῆσδε τῆς ἀρᾶς. *Nolint Eumenides facere, ut has, quas mox pronuntiabo, diras diutius premam.*

916 ψιλὸν) f. τριττὸν *tertium oculum.* Sic potest cœcus suum ducem appellare, tertium suum oculum.

961 ὥσπερ. 970 παρίςασαι.

1000 τέκνῳ (nempe πρὸς μητέρα.)

1061 ἤ γε τοῦδε. 1115 ἐκνόμους) f. εὐκόμους.

1117 ἁλώσεται) f. ἀγὼν ἔςαι *erit certamen.*

1124 post ἄμβασις aut subintelligendum τούτων, aut figendum punctum perfectum. In posteriore casu delendum erit punctum post υἱὸν v. 1127 & ἔρδουσιν cum οἳ conjungendum.

1130 τάχ' ἐνδώσειν.

1131 τὴν τλᾶσαν) nempe urbem Thebanam.

1135 Cogitabam aliquando ταχύρροιζος. sed recte habet vulgata. ταχύρρωςος est quæ ταχέως ῥύεται, vel ῥοῦται, *celeriter ruit.* ῥῶσθαι exponit Hesychius per σπουδάζειν.

1139 f. αὐτῶν τ' ἀγώνων θεωρήσαιμ' ἄςατον ὄμμα, *adspectum ferventem, bullientem pugnæ.* Sed difficulter & cum periculo tangitur locus, de quo nihil decessisse quoquo casu,

casu, quis affirmare, quis negantem redarguere audeat?

1144 δήλοχον una voce pro δαΐλοχον *bellum, aciem.* λέχος τῆς δαΐτος. *arenam martis, cubile stragis*

1150 διπλᾶς ἀρωγάς.

1170 δυσμόρȣ γε.

1180 Recte habet ἐμφανέντα, neque mutari debebat a Cantero. Sed in μηκύνω hæret vitium. Nam μηκύνει legendum est. *Liberi ex insperato restituti longum efficiunt sermonem.* τὸ λιπαρὲς respicit ad longum & affectuosum sermonem patris ad liberos, a quibus avelli pæne nequit, quo decorum lædere videatur, ut qui debuisset primo omnium loco Theseum alloqui & ei gratias agere. Conf. v. 1202.

1182 τὴν ἴσην.

1183 πεφρασμένην. *novi enim neminem unquam sensisse voluptatem æqualem illi, quam ob has recuperatas sensi.*

1211 ἀσφαλῶς interpretor ȣκ ἐσφαλμένον τῆς αὐτȣ̃ βȣλήσεως καὶ ἐλπίδος. *voti & spei suæ non falsum.* Constructio est φασὶν αὐτὸν μολόντα (ὥςε) ἐλθεῖν σοι εἰς λόγȣς, αἰτεῖν ἀπελθεῖν ἀσφαλῶς τῆς δεῦρο ὁδȣ̃. *dicunt eum, quum huc venerit ea voluntate, ut tecum in colloquium conveniat, rogare sibi hoc dari, ut abeat non falsus destinationis, ob quam huc susceperit iter.*

1234 προστάτης est idem atque ἱκέτης *supplex.* Conf. v. 1342.

1255 ἀλλ' αὐτὸν) subintell. δρᾷν quod e præcedente ἀντιδρᾷν decerptum huc trahi velut commune debet. Te non decet ἀντιδρᾷν *mala malis reddere*; sed ille Polynices solus, si vult, mala in te congerat.

1260 Κἂν κεῖν' ἀτίσῃς *hæc monita si spernas.*

1275 τοῦ μετρίου. Cohæret enim cum ζώειν. *spernens* τὸ ζώειν, vel ζῆν, ἐκ μετρίου, *de modico vivere.* Nam si τοῦ μετρίου cum πλέονος construas, nihil habebit quo redeat παρεὶς.

1283 aut τοῦ ὠφέλοντος (pro ὀφέλοντος *magis quam prodest,* aut *oportet*) aut τοῦ δέοντος.

1314 ἁλμυρὸν ἐμοῦντος, ὦ πάτερ.

1323 πίνος *sordes.*

1330 τἀμὰ μὴ 'ξ ἄλλων πύθου. *ingenuam de meis erga te moribus nolim, nisi a me, audias.*

1334 προσφορὰ est pro προφορὰ metri caussa. Sæpe sibi in permutando particularum πρὸ & πρὸς usu indulget Sophocles, quod Scholiastes notare non neglexit. προφέρειν est *objectare alicui crimen, dedecus.* προφορὰ *exprobratio.*

1338 οὐδ' ἃ μηνίεις *& ne quidem ea profers, quibus me objurgares.* tam me spernes, ut ne objurgare quidem digneris. hiscere, vel in contumeliam meam, dedignaris.

1364 ταῦτ' (id est ταῦτα, aut, si malis, τἀυτὰ) ἔκλυον.

1374 αὐτὲς τ' ἐμαυτῦ.

1404 ξυμπαραςήσει leg. Attice pro ξυμπαραςήσῃ *assistas.*

1422 f. ὅτ' ἐν βυθῷ.

1424 ὃ κλαυτὰ δ' ἐςὶν proferenda cum interrogatione. *nonne lacrymis hæc digna?*

1425 τὰ δ' ἕωσπερ ἂν ζῶ *quoad vivam.*

1430 ὦ τᾶν. 1449 ἐμφυλίῳ.

1466 τοιῦτον οἶμον ὥτ' ἐφορμῆσαι τινα *talem in viam neque inducere, impellere, licet aliquem sodalium, neque ab ea avertere.*

1490 χρήζοι γὰρ. *vaticinetur ille senex quantum velit, per me licet.* Eo me non avertet a destinatis. Est illud γὰρ cum optativo contemnentis, non curantis, ut sæpe apud Aristophanem, quale nostrum: *immer hin. mag er doch.*

1497 γε hic loci pro τε leg. æquivalet enim τῷ καίτοι *quamvis.*

1522 ὅρα, ὅρα) δρᾶ, δρᾶ.

1523 χρόνος, θεὶς τὰ μὲν ἔρα (id est ἐν ἔρα) *humi.*

1524 τὰ δὲ πύματ' αὖθις, *extrema, humilia.*

1557 τὶ est hic loci pro διὰ τὶ *quam ob rem,* ut e sequente versu patet in responso. pro τὸ quoque mallem τῷ, hoc est τούτῳ.

1561 εἴτε) Non sequente altero εἴτε huic respondente, non potest fieri quin lacuna hic subsit.

1570 ἀςῶν.

1583 *δηλοῦσι βρονταὶ διατελεῖς, τὰ πολλά τ' ἀστράψαντα*, aut cum doct. Piersono *τὰ πολλά τε στράψαντα*, quod idem est atque *ἀστράψαντα*. vid. ejus Verosimil. p. 139.

1587 *σοὶ* hic loci est pro *σοῦ*, ut sæpe. *κείσεται ἐν τῇδέ σοι in huc tibi*, in hac tua *urbe*.

1598 *οὔτ' αὖ τέκνοισι*.

1605 post *εὖ μὲν* reliqua hujus versus & primus pes proximi deinceps exciderunt.

1616 *τηλῶθε τῇδε βᾶτε*. *accedite huc, sed e longinquo*. subsistite ad aliquale hinc spatium.

1632 post *μόρῳ* deest aliquid e. c. ad hunc sensum. *ἀλλὰ πρᾳέως στείχειν*.

1636 *σε*) *σφε*, *eum*. Deinde aut *δικαίως* leg. aut *ἀέξειν justus*, hoc est *dignus eum beare est*, obligatus est, tenetur jure eum beare.

1652 f. *οὔτ' ἔγωγε παρῆν ἐκεῖ*.

1715 *μανθάνειν*. cohæret enim cum *κύριος*.

1742 *τοῦτο μὲν* — Illud *τοῦτο* cohæret cum *στενάζειν*, *hoc*, nempe *lamentari*.

1749 *οὐκ ἔστιν ὑμῖν εἰκάσαι, φίλοι?* cum interrogatione proferendum. *Ergone, amici, conjectura id assequi haud valetis?*

1773 *ὃ μηδαμὴ δ' ἦν τῷ φίλον, φίλον*, *nam illud, quod nullo modo cuiquam amicum sit, erat amicum tum, quum illum* (patrem) *in manibus haberem*. *δ'* intergeritur, evitandi concursus vocalium gratia, alias otiosum.

1751 *εἰ πόθῳ* recte habet. *Et tanto magis* (hoc

(hoc tibi tenendum est) *si te ullum Oedipi tangit desiderium.*

1792 ἔχρηζες, ἄλαος, ἔρημος.

1795 nihil hic deest, quod Cantero visum fuit.

1812 καὶ τόδ' αὖ *& hoc rursus?* nempe *dicis.*

1826 Chori sunt μηδέ γε μάτευε. deinde loquitur Antigone. μόγος ἐμὲ καὶ σάλος ἐπείγει, (vel οἰχνεῖ) τοτὲ μὲν πέρα —

1863 Κόρος. *has res habet*, tenet, *satietas.* poëtice, pro *satis jam est hujus rei*, nempe *ploratus.*

TRACHINIAE.

50 f. πάνδακρυν κ' ὀδύρμασι (hoc est καὶ ὀδύρμασι.

57 ὀ κακῶς πράσσειν, aut παγκαλῶς πρ.

80 εἰς τό γ' ὕστερον.

119 Varia cogitavi de hoc loco. στρέφει, κυλίνδει βιότου. aut στρέφει τὸ μακροῦ βιότου. aut τῷ καδμογενεῖ [τὸ μὲν] τρέχει (hoc est ἀποτρέχει, abit) τὸ δ' αὔξει. Omissum hic loci fuit τὸ μὲν ut v. 316.

124. ς ὧν ἐπιμεμφομένα σοὶ δεινὰ μὲν, ἄρτια δ' οἴσω *sana, proba consilia afferam.*

132 Suspectum aliquando habui hoc de ursa, sidere, sumtum simile. Videtur tamen Sophocli familiare fuisse e fragmento quod in Excerptis Tragicorum Grotianis p. 137 legitur. ἄρκτου στροφάς τε καὶ κυνὸς ψυχρὰν δύσιν.

147 post βόσκεται figendum semicolon. *Juventus in hisce sese pascit:* nempe, χοροῖς συναντᾷ *convenit ad choreas.*

173 ἐκτελευτᾶσθαι positum pro ἐκτελεσθήσεσθαι. *abitura esse in effectum, habitura finem.*

190 καὶ τοῦ (id est ὑπὸ τοῦ vel τίνος *a quo*) τόδ' (*hoc*) ἀστῶν —

199 τὸ γὰρ ποθούμενον, ἐκμαθεῖν πᾶς τις θέλων.

206 Elegans & vera est cl. *Valckenari* ad Ammonium emendatio αἵ τ' ἐκτὸς. αὐγῆς ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοί.

220 f. ἀείσομαι. Si tamen vulgata bene habet, significabit, *tollam, capiam, nunc tibias, neque deponam eos.*

241 τέλη) τεμένη. *definit, describit suis terminis, sacros lucos.* Conf. v. 767.

283 Ζεῦς ἄν σ' —

304 χήρας *viduas*, sponsis aut maritis.

332 κακὴ μὲν αὐτῇ, τἄλλα συγγνώμην (aut τἄλλα δὲ συγγνώμην) ἔχει.

335 λύπην) Censeo corruptum esse. λύπη λύπης est Græcis *summa tristitia*, aut *calamitas*, non accessio novæ ad veterem. forte igitur sic leg. hic loci. τοῖς οὖσι τὸ πρὶν πρὸς γ' ἐμοῦ λύπας λάβοις.

342 παντεπιστήμην est una vox. *plenam scientiam.*

343 τήνδε χρὴ (vel φὴς *præcipis*) στῆσαι βάσιν *quapropter oportet* (aut *jubes*) *me gradum sistere?*

383 Fallitur Scholiastes versum hunc nuncio tribuens. Sunt enim Dejaniræ. τὰ hic loci idem atque ταῦτα significat. *Suntne τὰ etiam hæc* (designat de fortunis puellæ hujus partem illam, in qua nomen ejus erat) *sunt ne etiam hæc splendida*, & κατ' ὄμμα καὶ φύσιν *tam liberali ejus formæ, quam naturalibus ejus paria?*

384 πατρὸς γὰρ ἦσαν.

386 οὐδὲν (in neutro, aut οὐδέν' in masculino pro οὐδένα) ἱστορεῖν *nihil* aut *neminem se suscitatum fuisse clamabat.*

387 ὄλοιντο μέντοι.

399 ὡς accipio pro οὕτως. *tam longa tempore veniens huc.* aut interrogantis modo, pro πῶς. *qui, quare surgis?* Deinde malim τροχείας, *veniens ex itinere.* τροχεία proprie est iter curru confectum, cursus vehicularis; deinde omnem, pedestrem quoque, significat.

A v. 404 sequentes deinceps pristinum ordinem deseruerunt, digerendi sic. 404. 408. 405. 407. 406. 409.

414 δικαία retracto ad penultimam accentu. Est enim nominativus singularis fœm. gen. *digna* enim est quæ sit mea domina

425 f. ἣν ὑπ' ἀγνοίας στέγεις, *quam ignoratione simulata occulis.* 469 ἤδε γ.

563 λυπηρίων λυτῆρα *adversorum remedium.* Ita dixit Euripides *Electr.* v. 137. Jovem φόνων λυτῆρα.

571 Canterum hic loci offendit metrum, quod a spondæo quartum pedem occupante violari credebat. Tam minuti nempe animi erat Sophocles ut ο & ω pari loco non haberet, aut subtilitates, quas otium recentiorum ingeniorum ad nugas proclive peperit, tanti faceret, ob quas aut dictionem aut liberum spiritum in angustias cogeret. Locus sanus est, constructio hæc: ἡνίκα ξυνεσπόμην Ἡρακλεῖ εὖνις (id est ἐστερημένη, κεχωρισμένη) τῶν πατρῴων στύλων (ita leg. esse existimo) *quum comitarer Herculem, relictis paternis columnis*, id est ædibus, quæ columnis nituntur. στύλοι, κίονες, θριγκοὶ sæpe pro *ædibus* usurpantur.

611 τόνδε νεοϋφῆ, *recens textum.*

621 στέφειν, id est στεφανοῦν. Græci pro *donare*, *ornare*, remunerari aliquem quacunque tandem re, & materia, dicere solebant στεφανοῦν & ταινιοῦν. στέφανος erat ipsis omne præmium.

623. 4 nihil mutandum. ἐπ᾽ ὄμμα τίθεσθαι idem est atque ὑπ᾽ ὄμμα τ. *oculis subjicere*, lustrare, arbitrari. ad verbum igitur sonat sententia hoc. *reddes illi hoc signum cistæ impressum, quod ille, sibi facile ab annuli firmaculo agnoscendum, ponet sub oculo*, seu lustrabit. *Firmaculum annuli* est impressa ceræ nota fidem non effractæ cistæ factura.

663 διστάλαινα, *semel iterumque infelix.* vid.

ad

ad Philolect. v. ubi eadem medicina iteranda. ut τρίσμακαρ, *ter & quater beatus*, sic quoque δυστάλανας & τριτάλανας dicebant.

674 τῷ Πειθοῦς παγχρίστῳ] *imbibitis omnibus commodis moribus Obsequii, per medium & occasione sanguinis Centauri.*

691 λαῖφος κατ' ἄκρας σπολάδος, *segmentum pellis agninæ.* Cohæret κατ' ἄκρας cum φθίνει. *fatiscit segmentum pellis agninæ prorsus*, ex toto, ne ipsis quidem extremis salvis relictis. λαῖφος idem est atque ῥάκος, pannucia, segmentum avulsum. σπολὰς est Hesychio χιτωνίσκος παχὺς, *tunicula panni crassi.* Sed est quoque *pellis agnina villosa.* Ex præcedente τοῦτο, quod ad πόκον, ut ad masculinum, referri nequit, patet nomen substantivum neutrius generis requiri.

706 φάσιν, *spectaculum, phænomenum.*

737 τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ.

791 μάρψας νιν, ἄρθρον ᾗ ποδὸς λυγίζεται.

796 ἀνεκφώνησεν.

822 εἰ θέμις γ' ἐπ--

837 τριττόμηνος ἐκφέροι (nempe ἑαυτὸν εἰς τὸ τέλος) δωδέκατός τε γύρος *quando sese extulerit in finem tertius super duodecimum orbis* (nempe lunæ) hoc est mense decimo & quinto decurso. Nam ἄροτος δωδέκατος esset *annus*, non *mensis*, duodecimus.

842 θανὼν) mallem ἄνειν, hoc est ἀνύειν, *perficere.*

852 δολόμυχα aut δολόβυθα, *habentia in recessibus suis fundisve dolos.*

894 πρᾶξις hic loci forte *mores, ingenium* fœminæ, vitam anteactam, significat.

915 καὶ ταῦτ' ἔτ' ἔτλη.

928 f. ἑστίας *focos*, hoc est *domus.*

948 ἐφ' ἧπαρ *usque ad hepar & diaphragma.* Percusserat enim latus sinistrum. vid. v. 943. Sic liberatur Sophocles a contumelia ignoratæ sedis præcipuarum in homine partium, quam illi vulgata lectio adspergit.

955 πλευρόθεν est idem atque πλευρᾷ in dativo, hoc est πρὸς πλευρὰν. Ita deinceps v. 1154. σέθεν posuit pro σοι.

961 πλείους εἰς ἡμέρας *spem longam plurium dierum inchoare.*

965 πότερα μελέα. *ego misera.*

971 ἑστιαιῶτις, *spirans ab Hestiæa*, promontorio Eubœæ, id est *eurus.*

982 πᾶς δ' ἀσφαλῆ νιν.

983 περιυκηδομένα.

986 κάθυπνον, *plenum somno.*

993 ζῇ an ζεῖ legas, *reviviscit* an *fervet*, perinde est.

1009 στέρξαιμι *acquiescam*, an στέξαιμι *taceam* pariter nihil interest.

1031 post ὀνήσιμον figendum signum interrogationis. *nonne gladium mihi quis utilem futurum?* scilicet *porriget.* quod solet non sine elegantia reticeri. Horat. Satyr. I I. 116.

Unde

Unde mihi lapidem? quorsum est opus? unde sagittas?

scilicet *sumam.* Aristophanes Acharn. v. 54 οἱ τοξόται, & v. 61. οἱ βασιλέως πρέσβεις, scilicet ἐλθέτωσαν. Arrianus dissert. Epictet. I. 16. p. 126. cfin. καὶ μή μοι νῦν τὰ μεγάλα. Aristides T. I. p. 519. μὴ γάρ μοι Λυσίμαχον ἔτι, μηδὲ Ἀλέξανδρον αὐτὸν, μηδὲ Θησέως καὶ μύθους. scilicet προσενεγκάτω τις. Plutarchus Moral. p. 897. 14. καὶ βάσανοι καὶ πῦρ καὶ μάστιγες ἐπ᾽ αὐτὸν (scilicet προσεφέροντο) & talium abunde est in libris veterum. Porro verba οὐκ ἀποτρέψει seorsim quasi recitanda & parentheseos signis a reliquo grege separanda sunt; quibus Hercules morbum suum increpare fingitur. *nonne tu te hinc, odiose, quantocyus facesses?* ἀποτρέψει Atticum est pro ἀποτρέψῃ.

1036 σοί γε (sæpius γε pro γὰρ ponitur) ῥώμας ἔνι πλέον, ἢ παρ᾽ ἐμοὶ, σώζειν. Constructio hæc est. παρά σοι γάρ ἐστι πλέον ῥώμης ὥστε σώζειν, ἢ παρ᾽ ἐμοί.

1039 καθίπονον δ᾽ ἀμύναν. *at auxilium, quod posset ærumnarum oblivionem inducere, non possum expedire — Hoc enim ad Jovem pertinet.* βιότου redit ad ἔνδοθεν & θυράζε. *neque intra, neque extra, vitam,* nempe *meam.* hoc est, neque penes me, neque penes alios invenio auxilium.

1075

1075 πηλιὰς. Hesychius. Πηλιὰς, ἰδίως τὸ τοῦ Ἀχιλλέως δόρυ, καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν.

1079 θῆλυν οὖσα κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν. Norint Sophocli familiares ei schema hoc θῆλυν φύσιν pro θήλειαν amatum fuisse.

1112 ὑπέροχον.

1125 Punctum promovendum post κᾀυτῶν δέ. *domabo vel cum his*, aut *vel ab his*, nempe meis exiguis viribus, vel hac ipsa misera mearum rerum facie.

1147 χαρὰς. *Cujus manu cecidit? nuncias profecto gaudium in his meis malis.*

1169 παῖδές τε. ob præcedens οὔτε.

1178 ὧδ' οὖν *hac itaque ratione.*

1195 εἰς λόγους, στάσιν (id est κατάστασιν τῶν πραγμάτων) *metuo quidem quoad verba, ne molesta effectu & horrenda mihi futura sunt, has, in quibus versaris, res animo obeuns & recolens.*

1198 τήνδ' ἀπαιτεῖς? τί στρέφεις? *quorsum deposcis hanc fidem? quidmoliris, aut agitas animo?*

1229 τί δαὶ, πυρᾶς –

1236 ὥστε γ' εἰκάζειν.

1240. ἀπειστήσῃς & paulo post πειστεύσαντα & rursus ἀπειστεῖν v. 1244. 5. & iterum v. 1256. ἀπειστήσαντα. Ut a πιστὸς *fidelis* fit πιστεύειν *esse fidelis, credere*, ita a πειστὸς *obsequens*, fit πειστεύειν *esse obsequens.*

1247 ἀφρονοῦντα. 1251 ταύταν una voce.

Phi-

PHILOCTETES.

43 νόσον) f. μῆςιν *quæſitionem.*

53 ὡς ὑπηρέτης πάρα. *adeſt enim tibi adjutor præſto.*

127 recte locum hunc emendavit Canterus. Significat enim καταχολάζειν, *tempus perdere ceſſando, nihil agendo.*

129 poſt τρόπον comma ponendum.

135 ἥκη τ' Ἀθηνᾶ.

140 γνῶμα.

142 ἀνάσσυται pro ἀνασεύεται vel ἀνασέσυται *prudentia eſt apud eum, apud quem* (vel *a quo*) *datum a ſummo Jove ſceptrum quatitur.*

145 ἐσχατιᾶς.

148 ὁδίτης non intelligo, neque τῶνδ' ἐκ μελάθρων.

169 ξυγεροῖς.

180 ὦ τάλαινα θνητῶν.

187 στικτῶν ἠλάσκων μετὰ θηρῶν, *cum feris pelles maculoſis circumvagans, oberrans.*

196 f. πρὸς ἀρὰν, *ob imprecationem.*

231 λεύσσοντες.

233 παρειμένον, *abſque amicis, derelictum.*

239 Φεῦ τό μ' ἐ λαβεῖν. *væ mihi quod tanto tempore nactus non fuerim alloquium talis viri.*

242 ὦ φίλτατε, aut φίλτατος *o cariſſime.* Nam ſæpe Attice nominativum pro vocativo uſurpant.

271 τῆς ἀνδροφθόρου aut τῆς λαθροφθόρου.

273 ἢ redit ad νόσῳ.

280 οἷα ναύταις τύχοι. Vocabulum ναύταις etiam τοὺς περίνεως complectitur. vid. v. 915 & illis heroicis temporibus omnes navibus vecti iidem vectores & milites & remiges erant.

295 αὐτὸς αὖ.

299 τοῦτ᾽ ἀνεξέρπων.

429 f. σοφῶς. Si tamen bene habet σαφῶς debet cum ἐξήρυκε conjungi, *certe, procul dubio.*

437. 8 respiciunt ad v. 429. *Nestor est quidem sapiens, at non semper ipsi obtemperatur.*

448 ὃς, ὅσ᾽ οὐκ (id est ὅσα οὐκ) ἂν εἴλετ᾽ εἰσάπαξ βροτῶν μηδεὶς, ἐπήει. τοῦτον -- *qui, quæ nullus alias mortalium vellet dicere, fuso sermone percensere solebat.*

453 aut per ironiam, aut interrogando proferendus est. Deinde post καὶ πῶς figendum signum interrogationis. Interrogat semet ipse & sibi respondet; obmovet sibi dubia, quæ refutat.

471 πλοῦν θῇ μενοικῇ *navigationem præstet secundam.*

511 αὐτόσ᾽ (id est αὐτόσε) *illuc.* ἔστελλον idem est atque ἐπέστελλον, *imperabam.*

512 πέμψαντα idem est atque μεταπεμψάμενον.

564 πλέω γὰρ ὡς ναύκληρος.

565 ὡς δ᾽ ἤκουσα.

569 *πρόστυχόντι* est pro *προτυχόντι* vel *πάρος τυχόντι*. *ut qui anteà in simili casu idem erga me feceris.*

609 *πείθου* (aut *πιθοῦ*) *λέγειν* *sine tibi persuaderi ut edicas.*

631 *νήσου τῆσδ᾽ ἄφ᾽*, (id est *ἄπο*,) *ἧς ναίει* (id est *ἣν ναίει*) *ab, ex illa insula, quam nunc inhabitat.*

655 *ὁρίζῃ*.

658 *ἀνῇ remittat.* Vidit quoque doctiss. *Piersonus* in *Verosimilibus* p. 62. Potest quoque *σαλῇ* aut *σαθῇ* aut *δύῃ occidat* fingi.

666 *πολλῶν ἄγαν*.

669 *πραΰνειν πόνον* vel *πόνους*.

680 *εἰ μὲν θέμις*. 708 *κλυσμὸν*.

710 *πρόσουρος* interpretor *πρόσορος alligatus velut ad terminum*, aut *προσωρμημένος appulsus, afflictus, appactus.*

712 *παρ᾽ ᾧ σταγόν᾽ ἀντίτυπον. penes quem stillam duram*, hoc est, ichorem acerbum, indomitum, sævire non desinentem, medicinæ non cedentem, *vehementer rodentem deploret.*

716 *ἰκμάδα udorem.*

718 *εἴ τιν᾽* (id est *τινα*, nempe *φύλλα*) *ἐμπέσοι*. *si folia quædam occurrant.*

719 *ἑλὼν*. cohæret enim cum *κατευνάσειεν*.

724 *πορεῖν quæsitum*, aut *acquirendi*. Quarum interpretationum priorem si optes, cohæret cum *ἕρπει*. *reptat quæsitum.* alteram si malis, jungendum erit *πορεῖν* cum *εὐμάρεια facultas acquirendi.*

725

725 triplex via emendandi verſus iniri poteſt, legendo aut σπόρον οὐκ ἀμῶν ἀγρῶν, aut σπόρον οὐκ ἀγρῶν αἴρων, aut denique σπόρον οὐ καρπῶν αἴρων. verbum ἀμᾶν commune eſt tam ſegeti & herbis, quæ falce cadunt, quam fructibus tempeſtivis, quæ manu carpuntur. Deinde leg. τὸν νεμόμεθα, *quem paſcimur.*

733 δεύσων, id eſt βάψων.

734 στατὸν hic non eſt adjectivum, prædicatum vocis ὕδωρ, ſed eſt nomen ſubſtantivum *alveum ligneum*, quo aqua hauritur ſignificans. Heſychius στατός. σκάφη. Conſtructio igitur hæc eſt. δεύσων τὸν στατὸν εἰς ὕδωρ, ὅπου γνοίη, προσενώμα, ſcilicet αὐτὸ πρὸς ἑαυτὸν aut πρὸς τὸ στόμα. *merſitans alveum in aquam, ſicubi eam obſervaret, illam ſibi identidem ad os admovebat.*

737 ἀνοίσει, ab ἀναφέρω. Significat autem ἀναφέρειν & ἀνακομίζειν (nempe ἑαυτὸν) *priſtinam ad ſanitatem ſeſe recipere*, diciturque de iis, qui morbo, aqua, qua periclitabantur, mergendi, item temulentia eluctantur, rurſus convaleſcunt, reſpirant, redeunt ad ſobrium mentis ſtatum. Sæpe *οι* & *υ* a librariis permutantur.

773 ὥστʼ ἐξεπλήσθη id eſt ἔστε ἐξεπλήσθη. *donec ſatiata fuerit.*

784 μήτε πω τέχνη.

796 μή μʼ ἀτελὴς eſt pro μή μοι ἀτελὴς & recte habet.

827 ἐμβάλλω μὲν ὖν.

845 τάνδ' ἄχλυν.

850 ἢ δὴ duabus vocibus, ἢ pro φαθὶ. *dic igitur.*

859 βαιὰν est *submissam.*

863 ἀλλ' ὅ, τι δύναι' ἐλαχίςαν, *sed quam potes minimam.*

864 κεῖνό μοι γὰρ μάτευσον, *hoc mihi, quæso, exquire, indaga.*

866 εἰ τὰν αὐτὰν.

868 πυκινὸς (scil. ἔσῃ) συνιδεῖν πάθη.

871 post νύχιος ponendum punctum. Integra enim est sententia. deinde leg. ἀδεὴς ὕπνος, ἐσθλὸς. *nihil timet somnus, est commodus.* id est homo dormiens nihil timet, & est nemini non obnoxius, atque tractabilis, ut quicum agere, quæ lubeat, possis omnia.

875 ἀίδᾳ πάρα κείμενος. *ut quis jacens apud Plutonem.* hoc est mortuus.

876 καίρια φθέγγε. *impera oportuna.* Est allocutio ad Neoptolemum. τὸ δ' ἀνύσιμον ἐμᾷ φροντίδι πάρες. *at curam operis effectui dandi mihi permitte.*

916 f. δυσχείρωτα, *tractatu incommoda, malè succedentia.*

921 ὀκνῶ non est Philoctetæ, sed Neoptolemi.

952 λέγων ἀνακλαίομαι.

968 θέλων *sese ostentare & jactare cupiens apud Græcos.*

975 Sic distingu. Ὄλοιο *peri.* sed reprimit se

objurgans. μήπω, πρὶν -- *sed nondum tibi tantum malum imprecabor priusquam mihi certo constiterit, num* --

1020 νεύροις.

1046 εὔξεσθε, quod Canterus & Piersonus, sed diversis modis, vexant, recte habet. Significat enim, *prætendetis*, *præ vobis feretis*, *affirmabitis*, *audebitis mihi persuadere*. Hesychius εὔχεσθαι per λέγειν inter alia exponit. Supra v. 883. εὔχεσθαι pro *existimare*, *sperare* positum fuit, quæ significatio etiam ab hoc loco aliena non est.

1098 συνείση *conscia futura eras*.

1140 τροφὰν potest defendi & notare id quod victum acquirit, id unde vitæ comparantur adminicula. mallem tamen τρυφὰν *meas delicias*, id quod mihi lætandi & superbiendi argumentum est.

1146 ἄεθλος pro *milite*, ut vertunt, aut *commilitone*, vel *pedissequo*, dubito rectene habeat. Num ἀάεθλον, id est ὁμόαθλον, *participem laborum?*

1152 non liquet quorsum ἀπ' αἰσχρῶν pertineat nisi statuamus στομάτων excidisse. ἀπ' αἰσχρῶν στομάτων *turpi ex ore promentem infinita mala, in quæ nos conjecit.*

1154 τὸ μὲν εὖ δοκοῦν εἰπεῖν, *licet cuique, id quod ipsi videtur, profari.*

1158 ἐφημοσύνᾳ, *præcepto, suggestione*. Et sic quoque legit Scholiastes.

1165 *φυγᾷ μηκέτ' ἀπ' αὐλίων πετᾶτε volate, nisi cum Cantero malis ἐλᾶτε, vos hinc agite.*

1169 adjuvandus hic locus est interpunctione. *ἀνέδην ὅδε χῶρος. ἐρύκεται οὐκέτι φοβητὸς ὑμῖν. missus & liber est hic locus. non amplius clausus & inaccessus vobisque metuendus est.*

1173 *τᾶσδ' ἐώλως carne hac frigida, exoleta, putida.*

1179 πελάσσαν (in Aor. 1. partic.)

1180 πελατᾶν (pro πελατεάων aut πελατῶν) *ἀπογνῶθι. disce ab hospitibus. per deos, si peregrinos, qui ad te cum benevolentia accesserint, colis, disce ab illis, bene, inquam, disce --*

1183 aut ἀδαὴς leg. aut ἔχει. *est stulti habere.* aut *stultus habet, tenet --*

1207 *τῷ πάρος ἂν προὔφανες. ineptiæ & mutabili in horas voluntati tuæ, quam superioribus illis tuis moribus prodidisti.*

1211 οἵ σε κελ -- 1325 ὦ θεοί.

1363 αἴρει & δύνει. *tam certe atque sol illac oritur, istac occidit.*

1393 f. πάντα παιδεύει.

1398 ὑπέρουν *postbabebant.* Constructio est οἱ ἐν δίκῃ (hoc est ἐν κρίσει) τῶν ὅπλων τοῦ σοῦ πατρὸς ὑπέρουν τὸν ἄθλιον Αἴαντα. *qui repudiabant miserum Ajacem in judicio vel lite de armis tui patris instituta,* Ὀδυσσέως δ' ἔκριναν, aut absque δὲ, quo fortior fit oratio, *Ulyssi adjudicarunt.* nempe aut τὴν δίκην aut τὰ ὅπλα.

1413 κἀπoπεσόντας.

1500 σωτῆρας τύχας) Cogitabam aliquando σωτείρας. Sed familiare est hoc schema Sophocli, ut jam ad *Trachin.* v. 1079. observavi. Sic etiam *Oed. Tyr.* v. 80 τύχην σωτῆρα dixit, & Euripides *Medea* v. 360. χθόνα σωτῆρα κακῶν.

FRAGMENTA SOPHOCLIS in Excerptis Grotianis p. 123 seqq.

In Captivis. ἐν παντὶ γάρ τις σκόρπιος.

Achill. Amator. p. 127. μόχθος ᾽ϐ περισσεύει.

Hippodamia p. 129. ult. εἶθ᾽ ἅπτεται *accenditur.* p. 131. ἴσον μετρῶν ὀφθαλμὸν oculos tam spectantis quam spectati (aut spectatæ) eodem modo, pari affectu, feriens; ut neuter neutro plus minusve amaret, sed æqualis esset utrinque amor, tanquam si murus essent ad amussim structus.

Iphigenia νόει παρ᾽ ἀνδρὶ, σῶμα πȣλύπȣς ὅπως πέτρᾳ, τραπέσθαι -- scito penes hominem tuum ita exuere, mutare, ingenium, ut polypus corpus seu χρῶμα colorem apud scopulum exuit.

Laocoonte p. 133. 2 aut κεραύνιον aut γεραισμίȣ. Illud ad φάρος, hoc ad νώτȣ redit. Est autem vestis byssina ceraunia illius coloris, qui est ceraunioruni, lapidum hyacinthos imitantium, de quibus v. Salmas. ad Solin. γεραίσμιος autem idem est atque τίμιος, *venerabilis, sanctus.*

Laris.

Lariſſæo ἐφίεται] Apud Heſychium, e quo deſumtum hoc fragmentum, exſtat ἐγγίζεται. Unde effici debebat ἐρίζεται. hoc eſt ἁμιλλᾶται, *contendit, laborat.*

p. 137 *Palamede.* 2. qualis dictio ἐφεῦρε μέτρων εὑρήματα. f. ἑδράσματα. *res certas, quibus firmo inniti talo & certa fiducia poſſis.* Tales ſunt menſuræ ſemper eædem manentes.

3 τάξεις δ' ἐνόπλους, οὐράνιά τε σήματα. Neque debuerat Grotium hoc ad ſollicitandum hunc locum movere, quod deinceps de ſignis cœleſtibus recurrat ſermo. Quamvis enim præceſſiſſet *numerorum* mentio, nihilominus tamen reſumitur ſtatim & ampliatur de iiſdem expoſitio v. 4. 5. 6.

v. 5 κἀκ τῶν δέκ' (id eſt δέκα) αὖθις.

v. 6 ὧν (id eſt ἐξ ὧν, *e quibus*, nempe pentecontadibus) χίλι' αὖθις. ὃς ϛρατῷ —

9 ἐσθ' ἕω rectum non eſt, pro veteri lectione ϛιθύα σημάντρια. Non tamen ſuccurrit quod ejus loco reponendum eſſet melius.

pen. φλοίσβου μετὰ κόπον *poſt exantlatos in mari labores fatigantes.*

139 *Paſtoribus* ἔδει ξανῆσαι (hoc eſt ἐξανῆσαι ab ἐξανίημι) καὶ προγυμνῶσαι &c.

Polyido. Recte ὀλαῖς v. 2 legitur apud Porphyrium. v. cl. Dorvill. ad Chariton. p. 370. Sæpe Grotius, vir ſummus, ſed melior poeta, quam interpres aut Criticus,

 ſui

ſui præfidens bonas lectiones, quas non percipiebat, malis ſuis commentis mutavit, aut pravis certe non meliores ſuggeſſit, tam in his Excerptis, quam in Stobæo ſuo, laudandus in eo, quod lectiones veteres, quas mutare in animum induxerat, ſedulo indicat; quo lector ipſe rem omnem arbitrari poſſit.

141 *Tyro.* Incredibile eſt, quantum deformaverit & corruperit Grotius ſuis conjecturis elegantiſſimum hoc Sophoclis fragmentum, quod Aeliano debemus L. XI. c. 18. Hiſtor. Anim. conſervatum. unde debebat ſic propemodum reſtitui

κόμης δὲ σῆς πενθεῖς (aut *κόμης δ' ἐμῆς πενθῶ*) *λάφυρα, πώλε δίκην.*
ἥτις συναρπασθεῖσα βεκόλων ὕπο,
μάνδραισιν ἱππείοισιν, ἀγρίᾳ χερὶ
θέρος θεριcθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο.
σπασθεῖσα δ' ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν,
δείδει σκιᾶς εἴδωλον, αὐγὰς θεῖσ' ὕπο
κεραὰς ἀτίμως διατετμημένης φόβης.
ἂν καὶ τις οἰκτείρῃ ἰδὼν ἀνὴρ, ἐπὶ
ὅσαισιν αἰσχύναισιν οἷα μαίνεται
πενθεσα καὶ κλαίεσα τὴν πάρος φόβην.

Plana ſunt omnia, neque habeo quod moneam, niſi hoc unum. Non dubito fore multos qui illud *σπασθεῖσα* aut improbent; quod ipſum mihi olim contigit; aut ſecus accipiant. Qui ſi legerent *σπασαμένη ποτῶν,*

τῶν, nulli offenderent, sed interpretarentur *hauriens de poculis fluentis.* (*Poculum* est omne quod bibitur.) Atqui *σπαθεῖσα* idem est. Aor. 1. passivi & medii Græci usurpant promiscue. Quibus tamen ne hæc quidem aptissima & perquam commoda interpretatio satisfecerit, illi aut *παθεῖσα* eodem sensu, pro *πεπαμένη*, id est *γεγευμένη*, aut *πλαθεῖσα* (hoc est *πελαθεῖσα*, *prope aggressa*) substituant, per me licet.

145 *γῆ δὲ δρυμῶν ἔρημος.*

147 7 *ἐκτρίβει consumit.*

147 20 Sic distingu. — *ἔρχεται. νέα πρόσωπα.*
ult. *πρὸς οἷον ἥξεις, ὡς δυσέρωτα δαίμονα.*

149 7. *πολλαῖς*, Cohæret enim cum *παραψυχαῖς.*

13 *θήλεια* idem quod *θάλεια*, *θαλερά.*

16 Non videtur Sophocles hunc versum eo ordine, in quem Grotius verba digessit apud Achillem Tatium sparsa, reliquisse. Sed gratiam hujus rei ei faciamus. at *στρέφοντα* est hic loci *redeuntem*, identidem post noctis vices rursus remeantem.

23 Nescio qua usus fuerit Grotius editione Harpocrationis, unde lectionem aliam in notis affert. In ed. Maussaci certe eadem, atque a Grotio vulgata, prostat.

pen. & ult. cf. p. 151. 1 exstant v. 324. 5. 6. *Antigonæ*, neque ab illo exemplo debebat demutari.

151 cfin. ταυνφλοιs παρισσέμοιρος *hominem, qui pæne iisdem nigræ populo fatis gaudens exſpirat.*

ADDENDA.

Quum nuntiaret typographus, ad implendam plagulam ſupereſſe quasdam vacuas paginas, commodum accidit, ut alterius quoque Codicis manuſcripti, qui partem Sophoclis tenet, & in Ampl. Senatus Lipſienſis bibliotheca aſſervatur, copia fieret. De quo protinus dicam, poſtquam pauca quædam ſuperioribus addenda præmiſero.

Ad Antigonæ v. 1049. igitur addi velim, ex hoc Sophoclis & alio Euripidis in *Hippolyt.* v. 736. loco apparere, fuiſſe tragicis Græcis in more poſitum, ut choros, ſi quando longinquam ſibi abſentiam & tranſitum in oras remotiſſimas contingere optarent, fingerent optantes tranſvolatum ad mare Adriaticum.

Conjecturam meam ad *Oed. Colon.* v. 916. de *tertio cæci oculo*, hoc eſt duce ejus, egregie confirmat locus Euripidis *Troadum* v. 275. ubi quum olim φοιτόβαμον βάκτρον legeretur, ex eo τριτόβαμον effecerunt viri docti. Ut igitur ibi *baculus claudi tertius pes* dicitur, & librarii pro τριτο dederant φοιτο, ita hic loci errore non multum diſſimili pro τριτο pariter

pariter dederunt ψιλο, & metaphora eadem homo videns cœci ductor ejus *tertius oculus* dicitur.

Ad *Trach.* v. 173. notari velim Tragicos τελευτᾷν, pro ἐκτελεῖν vel τελειῦν, περαίνειν, usurpare. ut patet ex Euripid. *Alcest.* v. 374.

Ejusdem fabulæ 663. iteravi, oblitus superius scriptorum, observationem jam ad *Electræ* v. 286. allatam.

Ad ejusdem v. 955. exempla hæc ex Euripide possunt addi, *Iphigen. Aul.* 726. & *Supplic.* 566. e quibus constet, tragicos σέθεν pro σοι dicere.

Ibidem attuli exempla e Sophocle exarati per librariorum errorem ἀπιςεῖν pro ἀπειςεῖν. quibus addi potest Euripidis Medeæ v. 927. eadem medicina sanandus.

Jam de Codice Sophoclis Lipsiense altero, cujus in superiore opusculo mentionem feci nullam, brevibus exponam. Continet easdem tres fabulas atque alter, Ajacem, Electram, & Oedipum Tyrannum, cum scholiis interlinearibus & marginalibus, quarum illæ brevissimæ, hæ aliquanto uberiores & pæne tantum grammaticæ sunt. Vtriusque generis specimen adjiciam; unde de libri indole & pretio statui queat. Pulcherrime est exaratus, manu nisi fallor, celeberrimi illius calligraphi Græci, *Ang. Bergitii*, qui multos codices Græcos regi Franciæ Francisco I. manu sua, quæ elegantis-

ſimas pingebat literas, exaravit, in bibliothecam regiam Pariſinam illatos. Manum hominis vidi aliquando in Bibliotheca Leidenſi publica, in editione Wecheliana librorum Xenophontis de Cyri inſtitutione. quos ad Cod. mſt. exegerat. Scholia illa inter lineas deſcripta multum cum ſcholiis Dorvilliani Codicis conveniunt, eſt tamen ubi etiam diſcrepent. En, quod promiſi, Lipſienſis hujus ſecundi Codicis ſpecimen.

4 ἔχει) ἐπέχει.

5 μετροῦμενον) στοχαζόμενον, ἐπιτηροῦντα.

6 νεοχάρακτα) νεοτυπῆ, τουτέστι νεωστὶ κεχαραγμένα, ἤγουν σεσημασμένα.

7 ἐκφέρει) εἰς τέλος καλόν σε ἄγει ἡ βάσις, & alia manu τὰ ἴχνη.

10 ad ſcholium Triclinii poſt ξιφοκτόνους addunt. πάντα γὰρ ταῦτα λῆρος καὶ οὐδὲν ὑγιές.

12 ἔργον) χρεία.

16 ξυναρπάζω) ὀξέως νοῶ. alia manu τελέως συνίημι καὶ καταλαμβάνω τῷ νῷ.

19 βάσιν κυκλοῦντα) περιερχόμενον. Ibidem σακεσφόρῳ) ὁπλοφέρῳ, κατ' ἐξοχήν.

20 ἰχνεύω) ζητῶ.

21 ἄσκοπον.) ἀπροσδόκητον.

23 τρανὲς) φανερόν. — ἀλώμεθα) πλανώμεθα.

26 λείας) τὰ βοσκήματα τὰ ἀπὸ τῆς λαφυραγωγίας. — κατηναρισμένας) πεφονευμένας.

27 ἐκ χειρὸς) ἐξ ἐνεργείας χειρὸς. A. M. οὐκ ἐκ θηρίου, ἀλλ' ἐξ ἀνθρώπου.

28 pro τρέπει habet νέμει, cum scholio τὴν μέμψιν φέρει.

32 σημαίνομαι) στοχάζομαι, συμβάλλω.

39 ὡς) γίνωσκε ὡς. — σοι) κατὰ σοῦ.

40 δυσλόγιστον) βαρέως κινηθεῖσαν. — ἦξεν) ἔφερε.

42 ἐπεμπίπτει) βαρεῖαν ἐποιήσατο. & in margine hanc Scholiorum Triclinii partem melius quam Stephanus dabat. ποίμναις τουτέστι κατὰ τῶν ποιμνίων ἐμπίπτει. ἐμπίπτει βάσιν ἐποιήσατο ὤφειλεν εἰπεῖν. ὁ δὲ καὶ τὴν ἐπίθεσιν αὐτοῦ θέλων δηλῶσαι, ἐμπίπτει λέγει. τοῦτο καὶ τὸ ἔκειρε φόνον καὶ τὰ κυκλοῦντα βάσιν.

44 βούλημα) Codex dabat βούλευμ'.

45 ποιαῖσι &c.) ἤγουν ποῖαί εἰσιν αὗται αἱ τόλμαι, αἷς ἔμελλε τοῦτο ποιῆσαι. ὅμοιον τῷ τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε.

48 στρατηγίσιν) ταῖς τῶν σκηνῶν τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τοῦ Μενελάου.

49 μαιμῶσαν) τὴν μανικῶς ὁρμῶσαν.

50 ἀπείργω) ἀντὶ τοῦ ἀπεῖρξα. -- δυσφόρους) παραφόρους.

51 γνώμας) ὑπολήψεις. -- ἀνηκέστου) τῆς ἀνιάτου, τῆς μεγάλης. A. M. ὑπερβολικῆς.

55 ῥαχίζων) διχοτομῶν. A. M. τέμνων.

56 ἔχων) κρατῶν.

57 ὅτ') ἄλλοτε δὲ ἐδόκει δηλονότι κτείνειν βαρέως ἐπερχόμενος.

58

58 φοιτῶντα) ἀλόγως καὶ θρασέως ὁρμῶντα.

59 ἕρκη) δίκτυα. in margine γρ. ἔριν κακὴν. unde Steph. ed. emendetur.

60 ἐλώφησεν) ἐπαύσατο. & pro φόνου habet πόνου cum scholio κόπου.

64 αἰκίζεται) μαστίζει.

65 περιφανῆ) μεγάλην. A. M. φανεράν.

66 θροῆς) λέγῃς. & in margine θροῶ τὸ λέγω, καὶ θροῶ τὸ θορυβῶ κοινῶς.

68 ἀποστρόφους) εἰς τοὐπίσω ἐστραμμένους. In margine exhibet vetus scholion, in quo pro εἶτα κατ' ἄλλο δοκοῦντες rectius exhibet εἶτα ἐπ' ἄλλο δοκοῦντες.

70 αἰχμαλωτίδας χέρας) ἤγουν οὓς ᾐχμαλώτισας ἄνδρας, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν.

71 ἀπευθύνοντα) τιμωρούμενον. A. M. ἐκτείνοντα καὶ δεσμοῦντα.

74 ἄρεις) ἀφανίσεις (sic) ἀπὸ σαυτοῦ δηλονότι.

81 ἐξέστην) ἐξεπλάγην. A. M. ὑπεχώρησα.

84 In scholio Triclinii pro περιέχοντες dat περιέποντες.

85 τεχνωμένου) κατασκευάζοντος. A. M. ἐνεργοῦντος.

89 βαιὸν) βαιὸν τὸ μικρόν. λέγει δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ οὐδέν. ἔχει δὲ τὸ πᾶν οὕτως. τί οὐδόλως ἐντρέπῃ, ἤγουν ἐπιστρέφῃ, ἐμοῦ δηλονότι, τῆς συμμάχου.

91 σε) ἤγουν ἄγαλμα τὸ σόν. -- παγχρύσοις) δι' ὅλου χρυσοῖς. A. M. πολυτίμοις.

92 στέψω) στεφανώσω, κοσμήσω. -- λαφύροις) ἀναθήμασι.

94 ἔβαψας) ἤμαξας. -- πρὸς) ἐν, ἐπί.
95 κόμπος) καύχημα.
96 πρὸς) ἐν, ἐπί. -- ἤχμασας) ὥπλισας.
99 τἄμα) τὰ ἐμοὶ ἀνήκοντα.
102 ἐπίτριπτον) μαστιγίαν. -- κίναδος) πανοῦργον.
103 ἐνστάτην) ἐμποδών σοι ἱστάμενον. A. M. ἐχθρόν.

Nunc notularum ejusdem ſecundi Codicis Lipſienſis ad Oedipum Tyrannum quoque ſpecimen dare juvat. Monitos tamen lectores velim, non omnia nos dare, ut neque in ſuperioribus dedimus, ſed quæ momenti alicujus eſſe viderentur.

1 ὦ τέκνα) ἐμὰ δηλονότι.
2 θοάζετε) κάθησθε.
3 ἱκτηρίοις) ἀντὶ τοῦ ἱκετηρίοις.
4 θυμιαμάτων) θυσιῶν δι' ἀρωμάτων.
5 παιάνων) τῶν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνων. οὗτος γὰρ αἴτιος τοῦ λοιμοῦ.
6 δικαιῶν) κρίνων. 7 ὧδε) δεῦρο.
10 καθέστατε) καθεστήκατε, ἀντὶ τοῦ ἐφεστήκατε, παραγεγόνατε.
11 στέξαντες) ὑπομείναντες.
12 προσαρκεῖν) ἐπαρκεῖν, ἤγουν βοηθεῖν -- δυσάλγητος) ἀσυμπαθής.
13 τοιάνδε -- ἕδραν) ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπους οὕτω καθημένους, ἐλεεινῶς δηλονότι.
14 κρατύνων) ἄρχων.
16 βωμοῖσι) ναοῖς. εἶχον γάρ, φασίν, ἱδρυμένους ναοὺς πρὸ τῶν βασιλείων.

17 πτέσθαι) πετάσαι. ἀντὶ τοῦ βαδίσαι.

18 ἱερεῖς) περὶ ἑαυτοῦ λέγει. -- ἠϊθέων.) ἀπὸ τῶν νέων.

23 σαλεύει) ταράττεται. ἐν μεγάλῳ κλύδωνι ἐστὶν. ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ γέγονεν. -- ἀνακουφίσαι) ἀναβαστάσαι.

150 ὦ Διὸς &c.) δι' ἀέρος διαδιδομένη ἡδύλογος φήμη. λέγει δὲ τὸν χρησμόν.

153 ἐκτέταμαι) μετέωρος ἐγενόμην. -- φοβερὰν) ἀντὶ τοῦ ἐπίφοβον παθητικῶς.

154 πάλλων) παλλόμενος.

155 ἀζόμενος) εὐλαβούμενος, φοβούμενος.

156 νέον) νῦν. -- περιτελλομέναις) ὕστερον.

157 ἐξανύσεις) ἀνύσεις, ποιήσεις. -- χρέος) πρᾶγμα.

159 ἄμβροτε) ἀθάνατε, ἀδιάπτωτε. τὸν χρησμὸν λέγει.

160 κεκλομένῳ) ἐπικαλουμένῳ.

161 γαιήοχον) πολιοῦχον.

162 κυκλόεντα) κυκλοτερῆ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς.

163 εὐκλεᾶ) ἔνδοξον.

165 ἀλεξίμοιροι) διῶκται κακῆς μοίρας.

168 φλόγα πήματος) τὴν κάκωσιν.

170 φέρω) ὑπομένω.

171 πρόπας στόλος) πᾶς λαός.

172 οὐδ' ἔνι &c.) ἔνεστιν ἐπινοίας δύναμις.

173 ἀλέξεται) ἀμύνεται, ἀντιτάξεται.

175 τόκοισιν) τῶν ἐπὶ τοῖς τόκοις.

176 ἰηίων) θρηνητικῶν. -- ἀνέχουσι) ἄνεσιν ἔχουσι, παύονται.

179 εὔπτερον) ὠκυπέτην.

182 ὧν πόλις ἀνήριθμος) ὧν κατὰ πλήθη ἀνηρίθμητα ἡ πόλις ὄλλυται.

184 θανατηφόρῳ) παρὰ τῇ γῇ τῇ θανατηρᾷ τῇ φθειροποιῷ. ὅτι ἀπὸ τῆς γῆς μεταλαμβάνουσι τῆς λοιμικῆς νόσου τὰ ζῶα.

190 λάμπει) λαμπρῶς ὑμνεῖται.

192 εὐῶπα) ὀξὺ ὁρῶσα καὶ καθαρόν.

193 ἀλκὰν) βοήθειαν. -- ἄρεα) τὸν λοιμόν. ἀμφότεροι γὰρ θανατοῦσιν.

194 ἄχαλκος ἀσπίδων) ἄοπλος σωματικῶν ὅπλων.

195 περιβόητος) μέγας. -- ἀντιάζων) συναντῶν.

196 παλύσσυτον) δὸς νῶτα δοῦναι ὀπισθορμήτῳ πορείᾳ, ἤγουν ἡττηθῆναι, ἀποστῆναι. λείπει δός.

197 ἄπουρον) μακράν.

198 θάλαμον ἀμφιτρίτας) βυθὸν θαλάττης.

199 ἀπόξενον ὅρμον) εἰς τὸν ἀνεπιτήδειον ξένοις εἰς ἐλλιμένισιν τὸν ταραχώδη πόντον τὸν θρᾴκιον. τὸν εὔξεινον πόντον.

201 τέλει &c.) εἴ τι γὰρ ἂν ἡ νὺξ ἀφῇ, τοῦτο διὰ τέλους ἡ ἡμέρα ἐπέρχεται.

206 χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκύλων) ἤγουν ἀπὸ τῆς χρυσῆς νεύρας τοῦ τόξου.

207 ἀδάμαστα) ἤγουν μὴ δαμάζοντα, ἄλυπα: -- ἐνδατεῖσθαι) ἐνδιαιτᾶσθαι, διαδίδοσθαι.

210 αἴγλας) λαμπηδόνας.

211 διαίσσει) διέρχεται.

212 χρυσομίτραν) πολυτελεῖ ζώνῃ χρώμενον, ἤγουν τὸν πλούσιον.

213 κικλήσκω) ἐπικαλοῦμαι.
214 οἴνωπα) τὸν Θηβαῖον.
215 μονόστολον) τὸν συνόμιλον.
216 πελασθῆναι) πελάσαι, παραγενέσθαι.
φλέγοντα) λάμποντα — ἀγλαῶπι) λαμπρᾷ.
217 ἀπότιμον) ἄτιμον.

Sufficiant hæc pro ſpecimine. Finem faciam in loco Alexandri Helladii, deprompto e p. 57. libri ab eo editi de ſtatu præſente eccleſiæ Græcæ, ubi originem talium ſcholiorum interlinearium ad poetas Græcos candide vereque hanc narrat, exponens rationem diſciplinæ in hodiernis Græcorum gymnaſiis uſu receptæ. *Libros*, ait, *quos ſupra in gymnaſiis tractare Græcos diximus*, (dixerat autem profectiores tractare Ariſtophanem, Euripidem, Sophoclem, Pindarum, Homerum, & adjunctum illis Hephæſtionem proſodiæ gratia) *omnes, quamquam mediocri pretio comparare poſſint, propria tamen manu juvenes transſcribunt, quod ipſis alterum eſt emolumentum. Hos in transſcribendo tranſverſi digiti minoris linearum diſtantia, quo ſuas* ψυχαγωγίας (nos *ſcholia, notas interlineares & marginales* appellamus) *ſubtiliore calamo, quandoque etiam diverſo atramento, difficilioribus vocabulis per faciliora ſeu æquivoca, inſerere poſſint. Quibus multi decepti in Europa tanquam variantes lectiones typis mandare, atque inde auctoris mentem in dubium vocare non dedignati ſunt. Quo factum ut non ſolum claſſici auctores peſſime ab hiſce dilaniarentur, verum etiam ſacrorum codicum auctoritas hinc inde vacillet. Neque enim novus mos ita* ψυχαγωγίας *ſcribendi eſt.* Talia igitur Scholia quum a juvenibus proficiſcantur, qui literis operam dant ſub magiſtris, quales nova Græcia fert, apparet cujus commatis ſint, & quanti fieri debeant.

